

Vietnamese

55-0117

Bài Giảng của Anh (Mục Sư)

William Marion Branham

“Nhưng đến ngày mà vị Thiên sứ Thứ 7 cho nghe Tiếng mình...”

(Khải Huyền 10:7)

Thiên Sứ Đã Đến Với Tôi Như Thế Nào Và Sự Ủy Thác Của Ngài

Tại Trường Trung Học Lane Tech, Chicago, Illinois, USA

Tối Thứ Hai, ngày 17/01/1955

LỜI GIỚI THIỆU

Chức vụ thần kỳ của Anh (Mục sư) William Branham đã ứng nghiệm Lời dự ngôn của Chúa Thánh Linh trong sách Tiên tri Ma-la-chi 4:5-6, Luca 17:30, và Khải huyền 10:07:

“Này, Ta sẽ sai đấng tiên tri Ê-li đến cùng các ngươi trước ngày lớn và đáng sợ của Đức Giê-hô-va chưa đến. Người sẽ làm cho lòng các bậc Cha [Tiên tri và Sứ đồ] trở lại cùng con cái, lòng con cái trở lại cùng các bậc Cha [Tiên tri và Sứ đồ], kéo Ta đến lấy sự rửa sả mà đánh đất này.” (Ma-la-chi 4:5-6)

“Nhưng đến ngày mà vị Thiên sứ [Sứ giả] Thứ Bảy [Thời kỳ Sau rốt] cho nghe Tiếng [Sứ điệp Thời đại] mình và thổi loa [Lời giảng Cảnh báo], thì sự Mậu nhiệm [Khải thị và Dự ngôn] Đức Chúa Trời sẽ nên trọn, như Ngài đã phán cùng các Tôi tớ Ngài, là các đấng Tiên tri.” (Khải huyền 10:7)

Chức vụ truyền giảng trên khắp thế giới này đã dẫn đến thời kỳ cao điểm nhất của các Lời dự ngôn trong Kinh thánh, và là một sự nối tiếp công việc của Đức Chúa Trời qua Chúa Thánh Linh trong Thời kỳ Sau rốt này. Chức vụ này cũng đã được nhắc tới trong Kinh Thánh, để chuẩn bị cho ngày Tái lâm của Đấng Christ.

Nguyện xin những Lời được in ra trên những trang giấy này cũng sẽ được ghi tạc trên chính tâm lòng của các bạn, khi bạn đọc tập bài giảng này với một tâm tình cầu nguyện cùng Ngài.

Cho dù với mọi nỗ lực để thực hiện được một bản dịch chính xác, nhưng các tập tin ghi âm bài giảng bằng tiếng Anh của anh (Mục sư) Branham vẫn là bản gốc đáng tin cậy nhất.

Tất cả 1.200 bài giảng (Sứ điệp Thời đại) tiếng Anh của Anh (Mục sư) William Branham đã được ghi âm lại và đã được biên soạn thành sách đều có thể tự do hạ tải; Và hiện nay đã có gần 500 bài đã được dịch thành văn bản chữ Việt và có hơn 380 bài đã được ghi âm bằng tiếng Việt, đều có thể hạ tải miễn phí từ trên mạng

<http://Vn.Bibleway.org> và

<http://www.messagehub.info/vi>

Tập bài giảng này có thể được tự do sao chép và phân phát, miễn là nó phải được in ra toàn bộ không sửa đổi nội dung và phải được phân phát miễn phí.

Bao nhiêu người tin rằng bây giờ Đức Chúa Jêsus Christ Con Đức Chúa Trời đang đứng ở đây? Hãy đứng lên dâng sự ca ngợi và nhận sự chữa lành của chúng ta.

Đức Chúa Trời Toàn Năng, Đấng Tạo Dựng Sự Sống, Đấng Ban Cho mọi ân tứ tốt lành; Ngài ở đây, Đức Chúa Jêsus Christ không đổi, hôm qua, ngày nay cho đến đời đời không bao giờ thay đổi.

Ồ Sa-tan, ngươi lừa gạt những người này khá lâu; Hãy ra khỏi họ. Ta bắt ngươi bằng sự Hiện diện của Đức Chúa Trời Hằng Sống Ngài ở đây lúc này trong hình thức Trụ Lửa, hãy lia khỏi những người này, và ra khỏi họ, như Danh Đức Chúa Jêsus Christ.

Mỗi anh em hãy giơ tay lên và ca ngợi Đức Chúa Trời, nhận sự chữa lành của anh em, mọi người. [Hội chúng ca ngợi Đức Chúa Trời. - Bt]

Thiên Sứ Đã Đến Với Tôi Như Thế Nào Và Sự Ủy Thác Của Ngài

⁵⁵⁻¹ Anh em sẽ hầu như chắc chắn... Tôi thấy nhiều máy ghi âm ở dưới đây, và dĩ nhiên chúng sẽ ghi âm điều này. Bất cứ lúc nào anh em muốn biết thực sự điều gì Đức Thánh Linh muốn nói với anh em, hãy gặp những anh em đồng lao ở đây đã có những máy ghi âm này, và chúng có thể chạy ngay lại từ đầu; Anh em có thể có cuốn băng hoàn toàn thích hợp với mình. Hãy theo dõi và xem thử Nó có xảy ra hoàn toàn chính xác như cách đã nói không. Anh em hiểu không? Khi anh em nghe nó phát ra, “**VÌ CHÚA PHÁN VẬY**, một việc nào đó, hay đây là cách này,” hoặc chỉ kiểm soát qua xem thử điều đó đúng hay không. Phải không? Luôn luôn là cách đó.

⁵⁵⁻² Bây giờ, hãy dành một chút thì giờ cho bối cảnh... Tôi nay tôi hầu như thực sung sướng có ít người chúng ta ở đây. Chúng ta thật sự là người nhà, phải không? Không ai trong chúng ta là người lạ. Chúng ta không... Tôi có thể chỉ dùng ngữ pháp Kentucky của tôi và cảm thấy như ở nhà ngay lúc này, bởi vì chúng - chúng ta thật sự... Tôi không muốn bỏ qua Kentucky lúc này, nếu có ai từ Kentucky đến đây. Có người nào từ Kentucky đến đây không? Hãy giơ tay lên. Tôi nói, tôi sẽ cảm thấy như ở nhà phải không? Điều đó tốt đẹp vô cùng.

Mẹ tôi thường trông coi một quán trọ. Ngày nọ tôi đi xuống đó để tìm... Và một nhóm nhiều người đang ăn tại cái bàn dài to lớn ở đó. Tôi hỏi, “Bao nhiêu người từ Kentucky đến đây, hãy đứng lên.” Mọi người đều đứng lên. Tôi đi Nhà thờ, Nhà thờ của tôi tối hôm đó, tôi nói, “Bao nhiêu người từ Kentucky tới đây?” Và mọi người đều đứng lên. Vì thế tôi nói, “Ồ, rất tốt.” Những nhà truyền giảng Tin lành đã làm một việc tốt, vì - vì thế cảm ơn vì điều đó.

⁵⁵⁻⁴ Bây giờ, trong sách Rô-ma chương 11 câu 28. Hãy nghe cho kỹ khi đọc Lời Kinh thánh:

Nếu luận về Tin Lành thì họ là thù nghịch bởi cố anh em, còn luận về sự lựa chọn, thì họ được yêu thương bởi cố các tổ phụ; Vì các sự ban cho và sự kêu gọi của Đức Chúa Trời chẳng hề đổi lại được bao giờ.

Xin mời cầu nguyện. Lạy Chúa, xin giúp đỡ chúng con giờ này tôi nay khi chúng con đến gần điều này với tất cả tấm lòng chân thành của chúng con, chỉ vì sự vinh hiển Ngài mà những điều này được nói ra. Xin giúp đỡ con Chúa ôi, và đặt vào ngay tâm trí con chỉ những điều nên được nói và nói chừng nào. Hãy ngăn con lại vì là giờ của Ngài. Con cầu xin cho mọi

lòng sẽ nhận lãnh những điều này vì lợi ích của người đau và nhu cầu trong hội chúng này. Vì con cầu xin nhơn Danh Đức Chúa Jêsus Christ. A-men!

⁵⁶⁻¹ Tôi muốn đến gần đề tài này chỉ trong khi chúng ta có ít người. Và -- tôi sẽ cố không giữ anh em lại quá lâu; Tôi sẽ đặt đồng hồ tôi ra đây và có hết sức để anh em ra về trong thì giờ tốt nhất để có thể trở lại tối mai.

⁵⁶⁻² Bây giờ, ở trong sự cầu nguyện. Thậm chí tôi không muốn người nào phát thê. Tôi không bao giờ hỏi người đó có... hay không. Nếu họ không làm hay đã làm, điều có chẳng thành vấn đề. Chúng ta đã có những thê ở đây dù thê nào đi nữa nếu chúng ta phải gọi một số. Vì thế nếu không, thê nào, chúng ta sẽ chỉ thấy những gì Đức Thánh Linh phán.

Nếu anh em lắng nghe kỹ lúc này, điều này có thể... Có được điều đó tôi... Chỉ một ít trong chúng ta ở đây, là thì giờ tốt để chúng ta nói điều này, bởi vì nó đề cập đời sống cá nhân của chính tôi. Đó là lý do tôi đọc Lời Kinh thánh này tối nay, để anh em có thể thấy những ân tứ và sự kêu gọi này chẳng ai có thể xứng đáng chút nào.

⁵⁶⁻³ Phao-lô nói ở đây, **“Người Do-thái, trong hàng lối của Phúc âm, đã bị mù và xa cách Đức Chúa Trời, vì ích lợi của chúng ta.”** Nhưng câu ngay phía trước nói rằng, **“Hết thảy dân Y-sơ-ra-ên sẽ được cứu.”** Tất cả dân Y-sơ-ra-ên. Theo như sự chọn lựa, Đức Chúa Trời là Cha đã yêu họ và làm cho họ mù để chúng ta là Dân Ngoại có thể có chỗ cho sự ăn năn hiện giờ, điều đó qua Áp-ra-ham, Dòng dõi của ông có thể được ban phước khắp thế gian theo như Lời Ngài. Thấy quyền tối cao của Đức Chúa Trời như thế nào không? Lời Ngài thực sự phải xảy ra. Ngài thật không thể là gì khác. Và bây giờ, chúng ta bởi... Đức Chúa Trời đã chọn chúng ta; Ngài đã chọn dân Do-thái, và Ngài...

⁵⁶⁻⁴ Tất cả những điều này là sự biết trước của Đức Chúa Trời. Khi Ngài đã Phán với họ điều gì sẽ xảy ra, Ngài đã biết trước. Đức Chúa Trời, để là Đức Chúa Trời, từ ban đầu Ngài phải biết sự cuối cùng hoặc là Ngài đã không phải là Đức Chúa Trời vô hạn. Đức Chúa Trời không muốn bất cứ ai bị hủy diệt, chắc chắn không. Ngài không muốn người nào bị hư mất. Nhưng lúc ban đầu -- sự bắt đầu của thời gian, thế gian. Đức Chúa Trời đã biết thật chính xác ai sẽ được cứu và ai sẽ không được cứu. Ngài đã không muốn nhiều người bị hư mất, **“Ngài không muốn người nào bị hư mất, nhưng Ngài muốn cứu mọi người,”** nhưng Ngài biết từ lúc ban đầu ai sẽ được cứu và ai sẽ không được. Đó là lý do Ngài có thể nói trước, **“Điều này sẽ xảy ra. Điều kia sẽ xảy ra,”** hay **“Điều này sẽ là như thế. Người này sẽ là cách đó.”** Anh em hiểu không?

⁵⁶⁻⁵ Ngài có thể biết trước điều đó bởi Ngài là vô hạn. Nếu anh em hiểu điều đó có ý nghĩa gì, chính là không có điều gì mà Ngài không biết. Đây, Ngài biết. Thế thì, không có gì từ trước thời gian, và sau đó không có thời

⁹⁰⁻⁵ Anh có trở về theo đường lối này không? Một số người trong anh em ở đó không có thể cầu nguyện, hãy giơ tay lên, một người nào đó không có thể cầu nguyện. Được rồi, hãy kinh kiên; Hãy tin hết lòng. Điều gì ở trên ban-công? Hãy có đức tin vào Đức Chúa Trời.

Tôi không thể làm điều này trong phạm vi chính mình; Điều đó chỉ bởi ân điển không giới hạn của Ngài. Anh em tin không? Tôi có thể chỉ nói như Ngài tỏ ra cho tôi. Khi đức tin của anh em... Tôi nói điều đó để làm lay động đức tin anh em, và rồi thấy được đường lối nào Ngài sẽ dẫn dắt tôi. Anh em có nhận biết điều này -- điều này không phải là của anh em không? Anh em đang đứng trong sự hiện diện của Ngài. Không phải tôi đang làm điều này; Chính đức tin của anh em đang làm cho nó hoạt động. Tôi không thể có tác dụng với Điều đó. Chính đức tin anh em làm điều đó. Tôi không có cách nào điều khiển Nó. Đợi một lát thôi.

⁹⁰⁻⁷ Tôi thấy một người da màu đang ngồi trong góc ở đó, cao tuổi, đeo kính. Ông có thể cầu nguyện không, thưa ông? Hãy đứng lên một lát. Ông tin tôi là đây tớ của Đức Chúa Trời bằng cả tấm lòng không? Ông đang nghĩ về một người khác, phải không? Nếu đúng thế, ông hãy vẫy tay. Không vì chính tôi, mà vì em trai của ông. Bây giờ, ông không có thể cầu nguyện. Sẽ không có cách nào để ông đi vào hàng người, bởi vì ông không có thể cầu nguyện. Vậy thì, nếu người nào trong anh em có thể cầu nguyện, đừng giơ tay (Anh em hiểu không?), vì ông sẽ có cơ hội để đi vào hàng người.

Nhưng tôi thấy Ánh Sáng đó đang lơ lửng ở trên ông ấy. Tuy nhiên nó không bao giờ phá vỡ sự hiện thấy. Tôi không thể chữa lành, thưa anh em, tôi không thể. Chỉ Đức Chúa Trời có thể làm điều đó. Nhưng ông -- ông có đức tin, ông đang tin, và có điều -- điều gì đó đã gây ra điều đó bằng cách nào đó.

Nếu Đức Chúa Trời Toàn Năng sẽ nói cho người đàn ông này biết sự lo lắng của ông ấy là gì, phần còn lại của ông sẽ nhận được chữa lành không? Có một người, hoàn toàn đứng 10, 15 thước cách tôi; Tôi chưa bao giờ gặp người đó trong đời. Người ấy đang đứng đó. Nếu Đức Chúa Trời Toàn Năng sẽ bày tỏ điều gì không ổn với người đó, mỗi người các bạn nên bước ngay ra đây là người khỏe mạnh. Đức Chúa Trời có thể làm gì hơn nữa? Đúng thế không?

⁹¹⁻³ Thưa quý vị, không có điều gì không ổn với ông. Ông bị yếu, hay thức giấc một chút vào ban đêm, tuyến tiền liệt, vân vân, nhưng đó không phải là sự lo lắng của ông. Sự ưu phiền của ông liên quan đến con trai ông. Con trai ông ở trong một cơ sở từ thiện nhà nước, và anh ta là người lương tính. Đúng thế không? Hãy vẫy tay nếu đúng. Điều đó hoàn toàn chính xác,

điều đó; Ánh Sáng đó đang ở trên. Ánh Sáng đó ở ngay đây đang lơ lửng trên quí bà. Có lẽ chỉ một phút, nếu tôi có thể hiểu được điều đó là gì. Hãy nói cơ hội... Sự khổ sở của bà là -- bị bệnh tim. Bà đang nhìn thẳng vào tôi.

Chồng bà đang ngồi kế bên bà. Chồng bà cũng có một số bệnh; Ông ấy vừa mới bị đau, sự rối loạn tiêu hóa, bị đau. Đúng thế không, thưa ông? Hãy giơ tay lên nếu đúng. Đúng thế. Chính là bà, có chiếc khăn quàng cổ ở đó. Thưa ông, đúng thế không? Ngày hôm nay ông hầu như bị rối loạn tiêu hóa phải không? Ông bị khó chịu trong dạ dày. Đúng thế.

Cả 2 ông bà tin hết lòng không? Ông bà tin nhận Điều đó? Thưa ông, tôi nói ông, ông cũng vậy, tôi thấy ông với bàn tay giơ lên, thói quen hút thuốc. Hãy bỏ điều đó đi. Ông hút những điếu xì-gà; Ông không nên làm thế, nó khiến ông bị đau. Đúng thế không? Nếu đúng thế, hãy vẫy tay như thế này. Đó là điều đang làm ông khó chịu. Điều đó tôi tặc cho thần kinh của ông. Hãy quăng thứ kính tởm đi và đừng làm thế nữa; Ông sẽ vượt qua và tốt đẹp, bệnh đau tim của vợ ông sẽ lìa khỏi bà ấy. Ông tin điều đó không? Đúng thế không? Tôi không thể thấy ông được từ nơi đây, ông biết điều đó, nhưng ông đang mang theo những điều xì-gà trong túi phía trước. Đúng thế. Hãy để nó ra và đặt tay trên vợ ông, hãy nói với Đức Chúa Trời rằng ông đã dứt bỏ thứ đó, ông sẽ đi về nhà khỏe mạnh, và vợ ông cũng trở nên khỏe mạnh. Cầu Chúa ban phước nhơn Danh Đức Chúa Jêsus.

⁹⁰⁻² Ông tin hết lòng không?

Một bà nhỏ bé này đang ngồi nhìn tôi ở đây. Bà ở ngay phía trước đây, đang ngồi bên phải ở đây, một bà đang nhìn tôi, ngồi bên phải ở đó. Bà không... Bà có thể cầu nguyện, thưa bà, ở ngay đây không? Bà có thể cầu nguyện nào không? Bà tin hết lòng không? Bà tin Đức Chúa Jêsus Christ có thể khiến bà khỏe mạnh không?

Bà nghĩ gì về điều đó, bà đang ngồi kế bên bà ấy? Bà có thể cầu nguyện không, thưa bà? Bà không có à? Bà muốn khỏe mạnh không? Bà không muốn đi ăn uống trở lại như đã thường đi trước đây không, khi bệnh đau bao tử đã chấm dứt? Bà tin Chúa Jêsus chữa lành cho bà bây giờ không? Hãy đứng dậy nếu bà tin Ngài đã chữa lành cho bà. Bà bị loét dạ dày, phải không? Nó gây ra từ tình trạng căng thẳng. Bà đã bị bất an trong một thời gian dài. Đặc biệt những chất a-xít cùng những thứ khác, hay là tôi muốn nói đã tạo ra những chất a-xít, và làm cho những cái răng dễ bị hỏng khi bà ợ thức ăn lên trong mồm. Đó là sự thật. Đúng, thưa quí vị. Nó là chỗ loét của hệ thống tiêu hóa; Nó đang nằm ở bên dưới bao tử của bà. Đôi khi nó thiêu hủy sau khi ăn đặc biệt bánh mì nướng với bơ ở trên. Đúng thế không? Tôi không đọc trong trí của bà, nhưng Đức Thánh Linh thì không thể sai lầm được. Bà đã được chữa lành lúc này. Hãy về nhà; Được khỏe mạnh.

gian nữa. (Đúng không?), Ngài - Ngài vẫn biết mọi sự. Mọi việc ở trong trí của Ngài. Vậy thì Phao-lô đã nói trong Rô-ma, chương 8 và 9, "**Thế thì tại sao Ngài còn quở trách?**" Để chúng ta thấy điều đó. Nhưng Đức Chúa Trời...

⁵⁶⁻⁶ Giống như trong việc giảng Tin lành. Có người nói, "Anh Branham, Anh tin Điều đó không?"

Tôi nói, "Để xem."

"Anh phải người theo thuyết Calvin."

Tôi nói, "Tôi là người theo thuyết Calvin chừng nào những người theo Calvin sống theo Kinh thánh."

Có một phiến lá trên Cây, đó là học thuyết Calvin, nhưng có nhiều phiến lá cũng ở trên cây. Một cây có nhiều hơn là một phiến lá. Ngài muốn điều khiển nó hoạt động ra từ đó để đi vào Sự Bảo Đảm Đòi Đòi, và sau một lúc anh em tiếp tục đi ra khỏi để vào thuyết phổ biến và đánh rơi nó nơi nào đó, không có sự cuối cùng cho nó. Nhưng khi anh em đi suốt với thuyết Cal-vin trở lại đứng lên và bắt đầu với học thuyết Arminian. Đây, có phiến lá nữa ở trên Cây, và phiến lá khác trên Cây đó thực sự tiếp tục. Toàn bộ sự việc làm nên Cây. Vì vậy tôi tin vào học thuyết Cal-vin chừng nào nó ở lại trong Lời Kinh thánh.

⁵⁷⁻³ Tôi tin Đức Chúa Trời đã biết trước khi sáng thế, đã lựa chọn Hội thánh Ngài trong Đấng Christ, và đã giết chết Đấng Christ trước khi tạo dựng thế gian.. Thánh Kinh đã nói vậy, "**Ngài là Chiên Con của Đức Chúa Trời bị giết từ khi sáng thế.**" Đúng không? Chúa Jêsus đã Phán rằng Ngài đã biết chúng ta trước khi sáng thế. Phao-lô nói, "**Ngài - Ngài đã biết chúng ta và đã định trước cho chúng ta sự làm con nuôi** [người thừa kế] **bởi Đức Chúa Jêsus Christ trước khi thế gian được hình thành.**" Đó là Đức Chúa Trời. Đó là Cha của chúng ta. Đúng không?

Vì vậy đừng lo lắng, bánh xe đang xoay thật tốt, mọi vật sắp đến thật đúng lúc. Điều duy nhất là đi vào vòng quay đó. Và đó là -- đó là phần tốt nhất về điều đó, vậy thì anh em biết cách làm việc như thế nào khi anh em đang đi vào trong sự diễn biến đó.

⁵⁶⁻¹ Để ý, "**Ân tứ và sự kêu gọi không có sự ăn năn** [ân hận]," đó là đường lối duy nhất mà tôi có thể đặt cho sự kêu gọi của tôi trong Chúa dựa theo Kinh thánh. Không nghi ngờ gì tôi ở với các bạn tôi nay là những người chắc chắn sẽ hiểu điều này và không nghĩ nó thuộc về cá nhân, nhưng anh em nên có sự hiểu biết và thực sự biết điều gì -- điều gì Chúa đã Phán thì Ngài sẽ làm, và thấy điều gì đang vận hành, rồi bước theo nó.

⁵⁷⁻⁶ Từ lúc ban đầu, điều trước tiên tôi có thể nhớ vào bất cứ lúc nào là một khái tượng. Điều trước tiên mà tôi có làm cho trí tôi nhớ lại là một khái tượng mà Chúa đã ban cho tôi. Điều đó đã xảy ra cách đây đã lâu, khi tôi còn là một cậu bé. Và tôi đã có một viên đá trong tay.

Xin anh em tha thứ, tôi có thể nhớ mình đang mặc chiếc áo dài. Tôi không biết anh em có (Hết thấy anh em) đủ tuổi để nhớ vì các cậu bé thường mặc áo dài hay không. Bao nhiêu người ở đây còn nhớ khi còn nhỏ thường mặc những, vâng, những chiếc áo dài không? Thế nào, tôi có thể nhớ túp lều nhỏ bé của tôi ở đó chúng tôi đã sống, tôi đang bò trên sàn nhà. Một người nào đó; Tôi không biết là ai bước vào. Mẹ đã làm một dải dây nhỏ màu xanh trên áo tôi. Còn tôi chỉ vừa có thể bước đi. Nhưng tôi đang bò trên sàn nhà lúc đó, hăng hái đặt ngón tay mình vào tuyết trên chân người đó, và ăn tuyết rơi ra từ chân người đang đứng bên cạnh lò sưởi, để sưởi ấm. Tôi còn nhớ mẹ tôi đã xúc tôi lên khi thấy thế.

⁵⁸⁻¹ Điều tiếp theo tôi còn nhớ, phải là khoảng 2 năm sau, tôi đã có một hòn đá nhỏ. Điều đó chắc hẳn thực hiện cho tôi vào khoảng 3 tuổi, và em trai tôi lúc đó khoảng chưa tới 2 tuổi. Vì thế chúng tôi không ra phía sau sân nơi chỉ có một sân dăm bào cũ ở đó người ta thường mang gỗ đến chặt nhỏ ra. Bao nhiêu người nhớ những ngày khi anh em thường kéo gỗ vào sân sau và bỏ nó ra? Còn tôi nay tại sao tôi đeo cà-vạt? Tôi - tôi hoàn toàn như ở nhà.

⁵⁸⁻² Lúc đó khi họ... Bên ngoài sân dăm bào cũ đó có một nhánh sông từ nguồn chảy xuống ở đó. Có một cái gáo múc nước cũ ở con suối đó chúng tôi có thể múc nước đổ vào cái thùng cũ kỹ, cái thùng bằng gỗ cây tuyết tùng cũ, và đem nó xuống.

⁵⁸⁻³ Tôi nhớ lần cuối cùng khi còn nhỏ, bà nội tôi trước khi chết, bà đã 110 tuổi. Khi bà chết, tôi đã bồng bà trên cánh tay giữ bà như thế này ngay trước khi bà chết. Bà vòng tay quanh người tôi và nói, “Cầu Đức Chúa Trời ban phước cho linh hồn con, cháu cưng, bây giờ và mãi mãi,” khi bà chết.

⁵⁸⁻⁴ Tôi không nghĩ người bà đó có bao giờ có được cho riêng bà một đôi giày trong đời. Tôi còn nhớ trông chừng bà, ngay cả khi tôi đã làm một thanh niên trẻ tuổi muốn được thừa nhận và thấy chúng; Mỗi buổi sáng bà đã thức dậy, đi chân không trên tuyết để đến nhánh sông, lấy một thùng nước rồi trở về, chân bà ở ngay trong tuyết đó. Cho nên điều đó không làm tổn thương anh em; Bà đã sống được 110 tuổi. Cho nên đó là -- đó là... Bà cũng rất, rất khó nhọc.

⁵⁸⁻⁵ Như vậy tôi còn nhớ bà định kể cho tôi về bộ sưu tập bằng cẩm thạch của cha tôi mà ông đã chơi khi còn trẻ. “Vật cũ kỹ tội nghiệp đó,” tôi nghĩ, “Bà định tô điểm nó trên gác mái đó như thế nào?” Một căn nhà sơ sài nhỏ bé có 2 phòng cũ kỹ, và có một gác mái trên đó. Họ đã chặt 2 cây non, và làm một cái thang để đi lên. Thế đấy, tôi có thể -- đã đi ra ngoài... Bà nói, “Bây giờ, sau bữa ăn tối bà sẽ kể cho cháu nghe, chỉ cho cháu thấy bộ sưu tập đá cẩm thạch của 3 cháu.”

Tôi nói, “Tốt quá.”

cả tấm lòng mình chứ? Cầu Đức Chúa Trời ban ơn cho chị. Vậy thì bệnh huyết áp cao của chị đã lìa khỏi. Đó là điều chị có. Điều đó đúng không? Vậy thì ngồi xuống.

Anh em vừa cảm thấy điều đó chần chẫn một lần. Tôi thách thức bất cứ ai tin Điều Đó.

⁸⁹⁻¹ Hãy nhìn ở đây, cho phép tôi nói cho anh em biết một điều. Ma-thê đến với Chúa Jêsus, món quà đó sẽ không bao giờ có tác dụng... Tuy nhiên Cha đã chỉ cho Ngài thấy những gì Ngài sắp làm rồi. Nó có thể không bao giờ có tác dụng. Nhưng bà nói, “Lạy Chúa, tôi... Nếu Ngài có ở đây, thì anh tôi sẽ không chết.” Bà nói, “Nhưng tôi biết ngay lúc này Ngài có thể xin Đức Chúa Trời bất cứ điều gì, Đức Chúa Trời sẽ ban điều đó cho Ngài.”

Ngài Phán, “Ta là Sự Sống Lại và Sự Sống, kẻ nào tin Ta sẽ sống mặc dầu đã chết rồi. Còn ai sống mà tin Ta sẽ không bao giờ chết. Ngươi tin điều đó chẳng?”

Hãy nghe những gì bà nói. Bà thưa, “**Vâng, Lạy Chúa. Tôi tin mọi điều Ngài Phán là thật. Tôi tin Ngài là Con Đức Chúa Trời đã đến thế gian.**” Đó là sự đến gần của bà, một cách hạ mình.

Bà cảm thấy khác lạ, phải không, thưa bà? Đúng. Đúng thế.

⁸⁹⁻⁴ Một bà nhỏ bé đang ngồi ngay ở đây, cũng ở kế bên bà, đang khổ sở vì chứng viêm khớp và mắc bệnh phụ nữ. Đúng thế không, thưa bà? Hãy đứng dậy một lát, bà nhỏ nhắn mặc áo đỏ. Bà rất kín đáo: Khải tượng đang đã đến với bà. Bệnh viêm khớp, bệnh phụ nữ, Đúng thế không? Và ở đây có điều gì đó trong đời sống bà (Bà có -- Tôi đã có nhìn thẳng thắn tốt đẹp với bà.); Bà có nhiều sự lo lắng trong đời sống, nhiều sự buồn phiền. Sự buồn phiền gần như về người yêu của bà, đó là chồng bà. Ông ấy nghiện rượu. Ông ấy không muốn đi Nhà thờ. Nếu đúng thế, hãy giơ tay lên. Đức Chúa Trời ban phước cho bà. Hãy về nhà ngay bây giờ và nhận lãnh phước hạnh của mình. Bà đã được chữa lành, chiếu ánh sáng ra quanh bà.

⁸⁹⁻⁵ Người đàn ông đang ngồi kế bên anh ấy ở đó. Thưa ông, ông tin hết lòng không? Ông đã mất một trong những giác quan; Đó là giác quan ngửi. Đúng thế không? Nếu đúng, hãy vẫy tay. Hãy đặt tay ông lên miệng như thế này và nói, “Lạy Đức Chúa Jêsus, con tin Ngài bằng cả tấm lòng.” [Người anh em nói, “Lạy Chúa Chúa Jêsus, con tin Ngài bằng cả tấm lòng.” - Bt] Đức Chúa Trời ban phước cho ông. Bây giờ, hãy đi, và ông sẽ nhận được sự chữa lành.

Hãy có đức tin vào Đức Chúa Trời. Anh nghĩ gì về hết thấy Điều đó, đằng sau đó? Anh tin không? Hãy tôn kính...

Có một bà đang ngồi ngay phía sau trong góc đằng kia. Tôi thấy Ánh Sáng đó lơ lửng trên bà. Đó là cách duy nhất mà tôi có thể thấy những gì về

Nhưng bây giờ anh em nào chưa bao giờ thấy Điều đó, chưa bao giờ thấy Nó, và anh em nào đã thấy Nó bằng đôi mắt xác thịt của mình và chưa bao giờ thấy bức hình đó, tuy nhiên những người đã từng thấy bức hình có một chứng cứ tuyệt vời hơn anh em đã từng thấy Điều Đó bằng đôi mắt xác thịt. Bởi vì anh em với đôi mắt tự nhiên của mình, có thể bị nhầm lẫn; Nó có thể là một ảo giác. Đúng thế không? Nhưng Điều đó không phải là ảo ảnh; Đó là sự thật, ở chỗ sự nghiên cứu khoa học chứng minh điều đó là sự thật.

⁸⁸⁻² “Thế thì Anh nghĩ Nó là gì, Anh Branham?” anh em hỏi thế.

Tôi tin đó chính là Trụ Lửa đã dẫn dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ai-cập đến xứ Pa-les-tin. Tôi tin Đó cũng là Thiên sứ của Ánh Sáng đi vào trong tù đến với Phi-e-rơ và đung vào ông rồi đi trước, và mở cửa ngục, rồi đưa ông ra ngoài ánh sáng. Tôi tin Đó chính là Đức Chúa Jê-sus Christ hôm qua, ngày nay, cho đến đời đời không hề thay đổi. A-men! Ngài là Chúa Jê-sus không hề thay đổi của ngày hôm nay và cũng là Ngài của hôm qua. Ngài sẽ mãi mãi là Chúa Jê-sus không bao giờ thay đổi.

Trong lúc tôi đang nói về Điều đó, cũng Ánh Sáng ấy trên bức hình đó đang đứng không phải trên 2 chân từ chỗ tôi đang đứng ngay lúc này. Đúng thế. Tôi có thể thấy Nó bằng đôi mắt của mình, nhưng tôi biết Điều Đó đang đứng đây. Tôi biết Nó đang ở trong tôi ngay lúc này. Ô, nếu anh em có thể chỉ biết sự khác biệt khi quyền năng của Đức Chúa Trời Toàn Năng bắt lấy, cùng những sự việc trông hoàn toàn khác như thế nào.

⁸⁸⁻⁴ Đó là một sự thách thức. Bất cứ ai... Tôi không định cầu nguyện vì không có người đau. Tôi định làm một sự ủy thác. Nhưng sự hiện thấy đang treo trên dân sự. Ừm. Đức Chúa Trời biết điều đó. Tôi sẽ không gọi hàng người cầu nguyện; Tôi chỉ để anh em ngồi đó. Bao nhiêu anh em ở đây không có thể cầu nguyện? Hãy giơ tay cho chúng ta thấy. Một người nào đó không có thể cầu nguyện, không có một thể cầu nguyện...

Một phụ nữ da màu đang ngồi ở đây, tôi thấy chị giơ tay lên. Đúng không? Chỉ đứng lên để tôi có thể thấy một mình chị một chút. Tôi không biết Đức Thánh Linh sẽ nói gì, nhưng chị đang nhìn tôi chân thành hết sức. Chị không có thể cầu nguyện phải không? Nếu Đức Chúa Trời Toàn Năng sẽ bày tỏ cho tôi sự lo lắng của chị là gì... Tôi chỉ đang thực hiện điều này để làm điều đầu tiên, chỉ để khởi đầu. Chị tin tôi là... Chị biết không có điều gì... Không một điều nào tốt về tôi. Nếu chị là người đã kết hôn, tôi không có gì khác nhiều hơn chồng chị. Tôi chỉ là một người. Nhưng Đức Chúa Jê-sus Christ là Con Đức Chúa Trời, Ngài đã ban Thánh Linh Ngài để minh chứng những điều này.

Nếu Đức Chúa Trời muốn nói với tôi có điều gì không ổn với chị (và chị biết không có cách nào cho tôi có thể tiếp xúc với chị.), chị sẽ tin bằng

Vậy nên bà định chỉ chúng cho tôi thấy trong một cái rương trên gác xếp nơi mà bà đã đặt những thứ của mình ra giống như những người già thường làm. Tôi nghĩ, “Làm sao một người già đáng thương định lên cái thang đó?” Vì thế tôi đã quanh quẩn ở đó và nói, “Bà ơi, hãy chờ một chút, con sẽ lên đó giúp bà.”

Bà đáp, “Hãy đứng qua một bên.” Bà đi lên cái thang đó giống như một con sóc. Bà nói, “Thế nào, lên đây.”

Tôi đáp, “Được rồi, bà nội.”

Tôi nghĩ, “Chà, nếu tôi có thể chỉ được giống như thế, mạnh như thế lúc tôi 110 tuổi.”

⁵⁹⁻¹ Bây giờ, tôi nhớ sự sống ở con suối nhỏ xưa này, tôi đã có một hòn đá và đang ném nó xuống bùn như thế đó, cố gắng tỏ cho em trai tôi thấy tôi mạnh như thế nào. Có một con chim cổ đỏ hay chim gì đấy đang đậu trên cây ở đó và nó đang bay lượn khắp nơi. Một con chim cổ đỏ nhỏ bé tôi nghĩ nó đã nói với tôi. Tôi quay lại lắng nghe, con chim bay đi, rồi có Tiếng phán, “**Con sẽ sống một phần cuộc đời con ở gần thành phố gọi là New Albany.**”

⁵⁹⁻² Đó là 3 dặm cách nơi tôi đã lớn lên, khoảng 1 năm sau tôi đi đến nơi đó, chưa bao giờ có ý về việc ra đi đến New Albany. Suốt cuộc đời, những điều đó như thế nào...

⁵⁹⁻³ Hãy xem, dân tôi không ngoan đạo. Cha và mẹ tôi đã không đi Nhà thờ. Trước đó, họ là tín đồ Công giáo.

⁵⁹⁻⁴ Cháu trai nhỏ của tôi đang ngồi đầu đó ở đây tới nay, tôi đoán thế; Tôi không biết. Cậu ấy là một người lính. Tôi đang cầu nguyện cho nó. Cậu ấy chính là người Công giáo, vẫn là người Công giáo. Tôi qua khi ở đây và thấy những điều đó của Đức Chúa Trời, cậu ấy đang đứng ngay ở bục giảng đó. Cậu đang đứng ở đó, và nói, “Cậu Bill à?” Cậu đã ở nước ngoài trong một thời gian dài, và nói, “Khi cháu thấy điều đó...” Cậu ấy nói, “Điều - điều đó không xảy ra ở trong Giáo hội Công giáo.” “Cháu tin điều đó, Cậu Bill, cậu đứng.”

Đúng thế. Vì thế tôi đã nói, “Bây giờ, tôi không hỏi cháu làm điều gì, Melvin, nhưng chỉ hầu việc Đức Chúa Jê-sus Christ bằng cả tấm lòng. Cháu đi khắp nơi cháu muốn. Nhưng chắc chắn trong lòng cháu đã được Đức Chúa Jê-sus Christ tái sinh (Đúng không?), trong lòng cháu. Thế thì sau đó cháu đi bất cứ Nhà thờ nào cháu muốn.”

⁵⁹⁻⁶ Nhưng bây giờ dân sự tôi trước đây là Công giáo. Cha tôi là người Ái-nhĩ-lan và mẹ tôi là người Ái-nhĩ-lan. Sự gián đoạn duy nhất có trong dòng máu Ái-nhĩ-lan, bà ngoại tôi là người Cherokee. Mẹ tôi chỉ mang dòng máu lai. Vì thế nên tôi... Thế hệ chúng tôi, sau khi 3 thế hệ bị làm cho mất dần máu lai. Nhưng đó là sự gián đoạn duy nhất ở trong dòng máu Ái-nhĩ-lan

hoàn toàn, Harvey và Branham là họ đầu. Rồi sau đó là Lyons, vẫn là Ái-nhĩ-lan. Lúc đó hết thầy đều là người Công giáo. Nhưng chính tôi, chúng tôi không có sự huấn luyện và sự dạy dỗ ngoan đạo chút nào khi còn nhỏ.

⁵⁹⁻⁷ Những ân tứ đó, những khái tượng ấy, tôi đã thấy những khái tượng ngay lúc đó thật giống y như tôi thấy lúc này. Đúng thế. Bởi vì những ân tứ và sự kêu gọi không có gì đổi lại được. Đó là sự biết trước của Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời đang làm điều gì đó. Suốt cuộc đời tôi sợ nói bất cứ điều gì về nó.

⁵⁹⁻⁸ Anh em đã đọc cây chuyện của tôi trong cuốn sách nhỏ gọi là, **“Đức Chúa Jêsus Christ Hôm Qua, Ngày Nay Cho Đến Đòi Đòi Không Hề Thay Đổi.”** Tôi nghĩ câu chuyện đó có ở trong một số quyển sách khác. Đúng thế không, Gene? Nó ở trong cuốn sách này, một cuốn sách bình thường, trong một cuốn sách chúng ta có lúc này phải không? Đó là cuốn **“Câu Chuyện Cuộc Đời”** phải không? Tôi nghĩ đúng thế. Thế thì chúng ta có... Điều đó không kinh khủng ư? Những cuốn sách của tôi, chính tôi chưa bao giờ đọc chúng. Nhưng một số người khác đã viết ra, thế rồi chỉ đơn giản là họ đưa vào trong buổi nhóm. Tôi đã đọc qua điều đó, vì thế tôi đang trông đợi một điều gì khác xảy ra. Cho nên, chúng rất tốt, tôi đã đọc một phần sách ấy lúc này, khắp mọi nơi, vừa lúc tôi có một cơ hội.

⁶⁰⁻¹ Dù thế nào đi nữa, khi -- một cậu bé, anh em biết khái tượng đã nói điều đó như thế nào với tôi; Lúc đó tôi khoảng 7 tuổi. Và Tiếng nói, **“Đừng uống rượu và hút thuốc hay làm ô uế thân thể chút nào; Có một công tác dành cho người thi hành khi người lớn hơn.”** Và anh em đã nghe nói về điều đó trong quyển sách. Ồ, đúng thế. Suốt từ đầu nó liên tục xảy ra.

Khi tôi trở thành một người Truyền đạo (Mục sư), ồ, lúc đó nó thực sự bắt đầu xảy ra liên tục.

Một đêm nọ tôi thấy Đức Chúa Jêsus. Tôi nói điều này với sự cho phép, tôi tin là từ Đức Thánh Linh. Thiên sứ của Chúa đến không phải là Chúa Jêsus. Nó không giống như Ngài trong cùng một khái tượng. Vì khái tượng tôi thấy về Đức Chúa Jêsus, Ngài là một Người nhỏ nhắn. Ngài không... Tôi đã ở ngoài đồng ruộng, đang cầu nguyện cho ba tôi. Tôi trở về và đi ngủ, đêm đó tôi đã nhìn thấy Ngài, tôi nói, **“Ồ Đức Chúa Trời ơi, xin cứu ông ấy.”**

⁶⁰⁻⁴ Mẹ tôi đã được cứu và tôi đã làm phép báp-têm cho bà. Lúc đó tôi nghĩ, **“Ồ...”** Cha tôi cũng uống rượu, tôi nghĩ, **“Mình có thể thực sự đem ông về tin nhận Đức Chúa Jêsus không.”** Rồi tôi đi ra ngoài và nằm trên chiếc giường hẹp ở phòng trước, gần phòng tôi.

Có Tiếng nói với tôi, **“Hãy dậy!”** Tôi ngồi dậy, đi bộ, và đi trở lại vào cánh đồng phía sau, một cánh đồng cây đậu chổi thân thuộc.

Họ đã gọi âm bản này đến Washington D.C. Nó đã được giữ bản quyền và gọi trở lại.

⁸⁷⁻³ George J. Lacy, người đứng đầu của tư liệu và dấu tay F.B.I, và vân vân, một trong những người hiểu tường tận nhất trên cả thế giới ở đó đã mang đến đây và giữ lại trong 2 ngày để kiểm tra máy ảnh, ánh sáng, mọi thứ khác. Khi chúng tôi đến chiều hôm ấy, ông ấy nói, **“Thưa Mục sư Branham, tôi cũng từng là một người đã chỉ trích ông. Ông ấy nói, “Tôi nói đó là ‘phép tâm lý’; Có người nói họ đã thấy Ánh Sáng đó cùng những việc như thế. Ông biết đấy, người đạo đức giả trước đây thường nói rằng (ông ấy muốn nói những kẻ không tin) những bức hình trong khu vực họ, vàng sáng chung quang Đấng Christ, chung quanh các Thánh đồ, họ nói, điều đó chỉ đơn giản là thuộc về ‘tâm lý học’.”** Ngoài ra ông ấy nói, **“Thưa Mục sư Branham, đôi mắt máy móc của chiếc máy ảnh này sẽ không chụp hình về ‘tâm lý’. Ánh Sáng đập vào ống kính, hay đập vào bản phim, và Nó kia kìa. Và ông ấy nói...”**

Tôi trình bày điều đó với họ. Ông ấy nói, **“Thưa ông, ông biết điều đó có giá trị gì không?”**

Tôi đáp, **“Không phải với tôi, người anh em à, không dành cho tôi.”** Vì thế ông ấy đã nói...

Dĩ nhiên, nó sẽ không bao giờ tỏ ra có hiệu lực trong khi anh em còn sống, nhưng một ngày nào đó, nếu nền văn minh tiến lên và Cơ-đốc giáo còn lại, điều gì đó sẽ xảy ra liên quan tới điều này.

⁸⁷⁻⁶ Vì thế, thưa các bạn, tối nay, nếu đây là buổi nhóm cuối cùng của chúng ta trên thế gian này, anh em và tôi ở trong sự hiện diện của Đức Chúa Trời Toàn Năng. Lời làm chứng của tôi là sự thật. Nhiều, nhiều điều, sẽ mất nhiều cuốn sách để viết điều đó, nhưng tôi muốn anh em biết.

Bao nhiêu người ở đây thực sự không thấy bức hình Chính Ánh Sáng đang đứng quanh tôi nơi tôi đang giảng? Hãy giơ tay lên, hết khắp tòa nhà, người nào đã từng thấy Nó. Đây, khoảng 8 hay 10 cánh tay đang ngồi ở đây.

Anh em nói, **“Họ có thể thấy Điều đó và tôi không thấy không?”** Vâng, thưa quý vị.

Ngôi Sao đó mà những nhà thông thái đi theo, đã đi qua mọi đài thiên văn, ngoài họ không ai thấy. Họ là những người duy nhất đã thấy Nó.

⁸⁷⁻⁹ Ê-li-sê đang đứng đó nhìn thấy hết thấy những chiếc xe ngựa lửa kia, cùng mọi việc khác. Và Ghê-ha-xi nhìn quanh; Ông không thể thấy chúng ở đâu. Đức Chúa Trời phán, **“Hãy mở mắt nó ra để nó thấy được.”** Rồi ông ta đã thấy chúng. Đúng không? Nhưng ông là một chàng trai tốt, đang đứng đó nhìn quanh, nhưng ông không thể thấy điều đó. Chắc chắn vậy. Điều đó được ban cho một số người thấy, và một số người không thể thấy. Đó là sự thật.

⁸⁶⁻¹ Tôi nói, “Anh Best, tôi chỉ nói với Anh sự thật là gì. Nếu tôi nói đúng sự thật, Đức Chúa Trời bắt buộc trở lại với Lẽ thật.” Tôi nói, “Nếu Ngài không... Nếu Ngài không trở lại với Lẽ thật, thế thì Ngài không phải là Đức Chúa Trời.” Và tôi nói, “Tôi không chữa lành nhiều người. Tôi được sanh ra với -- có một ân tứ để thấy những điều này, thấy nó đã xảy ra.. Tôi biết mình bị hiểu lầm, nhưng tôi có thể không làm nhiều hơn sự làm trọn nhận thức tội lỗi lòng tôi. Tôi tin rằng Đức Chúa Jêsus Christ đã sống lại từ kẻ chết. Nếu Thánh Linh đến chỉ cho thấy những khái tượng và tương tự như thế, nếu điều đó đã bị chất vấn, tình cờ gặp, và khám phá.” Tôi nói, “Chỉ thế thôi.” Ngoài ra tôi nói, “Nhưng vì chính tôi, tôi không thể làm bất cứ điều gì thuộc về chính tôi. Nếu tôi nói Lẽ thật, Đức Chúa Trời đã ép buộc tôi, để làm chứng rằng đó là Lẽ Thật.”

Gần như lúc ấy, Điều gì đó đến, “Huyết!” Ngài đến rồi, đến ngay lúc đó. Hiệp hội Nhiếp ảnh Mỹ, Công ty Điện ảnh Douglas ở Houston, Texas, đang có máy ảnh lớn đặt ở đó (Họ bị cấm chụp hình.), đã chụp bức hình.

⁸⁶⁻³ Khi họ ở đó chụp hình để chụp hình ông Best, và ông ấy -- ông nói... Trước khi tôi đi xuống đó, ông ấy nói, “Chờ một chút, tôi có 6 mẫu tập ảnh (glossies) đang đến đây.” Ông ấy nói, “Đây này, hãy chụp cho tôi bức hình ngay bây giờ.” Ông đưa ngón tay mình vào mũi con người Thánh đồ lớn tuổi đó, giống như thế và nói, “Bây giờ, hãy chụp hình tôi.” Họ đã chụp. Rồi họ kéo tay ông ra và giơ nó lên, nói, “Nào, chụp hình tôi.” Họ đã làm như thế. Thế rồi ông ấy đã làm thế, sửa tư thế để chụp hình. Ông ấy nói, “Anh sẽ thấy hình này trên tạp chí của tôi.” Giống như thế.

Anh Bosworth đứng đó không nói điều gì. Lúc đó họ chỉ chụp được bức hình về Điều Này.

⁸⁶⁻⁵ Trên đường về nhà tối hôm đó (chàng trai Công giáo đã chụp nó.), ông ấy nói điều này với một cậu con trai khác, “Anh nghĩ gì về điều đó?”

Ông ấy nói, “Tôi biết tôi đã phê bình ông ấy. Cái bấu cổ đã rời khỏi cổ họng người đàn bà đó, tôi thấy ông ấy đã thôi miên bà ta. Có thể về vấn đề ấy tôi sai.”

“Anh nghĩ gì về bức hình đó?”

“Tôi không biết.”

Họ bỏ nó vào trong chất a-xít. Đây là bức hình của ông ấy; Anh em có thể hỏi ông ấy nếu anh em muốn. Họ đi về nhà, ông ấy đặt nó ở đó và hút thuốc. Rồi đi vào kéo ra một cái của Anh Bosworth; Nó là âm bản: Kéo ra 2, 3, 4, 5, 6, và mỗi cái chúng đều trắng trơn. Đức Chúa Trời không cho phép bức hình người Thánh đồ lớn tuổi của Ngài đứng chung với kẻ đạo đức giả đó, với cái mũi, hay bàn tay, bàn tay nắm chặt dưới mũi như thế. Ngài không cho phép điều đó.

Họ đã kéo ra cái kế tiếp, Nó đây rồi. Con người đó đã bị cơn đau tim tối hôm ấy, người ta nói thế.

Đứng cách tôi không quá 10 bước chân, Một Người đã đứng đó: Mặc áo màu trắng, Một Người nhỏ con, đôi cánh tay gấp lại như thế này, hàm râu ngắn, tóc dài xuống tới vai Ngài; Ngài đang nhìn nghiêng, giống như Nhân Vật có vẻ nhân từ. Nhưng tôi không thể hiểu bàn chân của Ngài như thế nào, cái này sau cái kia, và gió đang thổi, áo xống Ngài lay động, cây xô thơm đang nở hoa.

Tôi nghĩ, “Bây giờ, chờ một chút.” Tôi tự cắn mình. Tôi nói, “Bây giờ, mình không buồn ngủ.” Tôi kéo đứt một mẫu cây đậu chổi, anh em biết, dùng nó như tăm xỉa răng. Tôi bỏ nó vào miệng. Tôi nhìn lui hướng về nhà. Tôi nói, “Không, mình đang ở đó cầu nguyện cho cha; Điều gì đó phán bảo mình ra đây, và ở đây có Một Người đang đứng.”

⁶⁰⁻⁸ Tôi nghĩ, “Người đó trông giống như Đức Chúa Jêsus.” Tôi nghĩ, “Tôi tự hỏi điều đó có thực không?” Ngài thực sự đang nhìn hướng về nhà tôi ở đó lúc bấy giờ. Nhưng Ngài... Tôi phải bỏ đi quanh quẩn cách này để gặp Ngài. Rồi tôi nói, “Ừm!” Ngài không di chuyển chút nào. Tôi nghĩ, “Mình tin mình sẽ gọi Ngài.” Và tôi nói, “Chúa Jêsus.” Khi đó, Ngài nhìn quanh như thế. Tôi còn nhớ tất cả điều đó, Ngài thực sự đưa tay Ngài ra.

Không có nghệ sĩ nào trên thế gian có thể vẽ hình Chúa Jêsus, tính cách của mặt Ngài. Điều tốt nhất tôi từng thấy là Cái Đầu Hofman của Đấng Christ ở tuổi 33, tôi đã tiến hành điều đó trong mọi tài liệu và mọi thứ tôi sử dụng. Chính thế, bởi vì nó thực sự trông giống điều đó, và thế nên -- khá gần, gần như có thể được.

⁶¹⁻¹ Ngài trông giống như một Người, nếu Ngài đã phán thế gian sẽ chấm dứt, tuy nhiên với quá nhiều tình yêu thương và lòng nhân từ cho đến khi anh em -- anh em... Tôi chỉ ném qua. Lúc ban ngày thấy chính mình ngay trong buổi bình minh của ngày, mặc áo ngủ đầm đầy nước mắt, khi tôi trở lại với chính mình, bước qua cánh đồng đậu chổi về nhà.

⁶¹⁻² Tôi đã nói điều đó với một người bạn Mục sư Truyền đạo của tôi. Anh ấy nói, “Billy, Điều đó sẽ ám ảnh Anh thành điên khùng!” Anh ấy nói, “Đó là ‘ma quỷ’! Chẳng việc gì để anh ngu dại với chuyện như thế!” Lúc đó tôi là một Mục sư Báp-tít.

Thế đấy, tôi đi đến với người bạn khác cũ khác của tôi. Tôi giải thích và nói với anh về điều đó. Tôi nói, “Thưa Anh, anh nghĩ gì về điều đó?”

Anh ấy nói, “Thôi được, Billy, tôi sẽ nói cho anh biết.” Anh nói, “Tôi tin nếu anh cố gắng giữ cuộc sống mình, chỉ giảng những gì trong Kinh thánh đây, ân điển của Đức Chúa Trời và vân vân, tôi không muốn ra ngoài đi theo những việc cuồng tín, điều gì giống như thế.”

Tôi đáp, “Thưa ông, tôi không muốn nói đi ra để theo những việc cuồng tín.” Tôi nói, “Điều duy nhất tôi đang tìm kiếm là điều này là gì.”

Anh ấy nói, “Billy, cách đây nhiều năm người ta thường có việc này trong các Giáo hội.” Nhưng ông nói, “Khi các Sứ đồ hết, những điều này

cũng hết theo với họ. Bây giờ, điều duy nhất mà chúng ta có đó là bất cứ điều gì thấy được, nó là những người theo thuyết duy linh, là ma quỷ.”

Tôi đáp, “Ô Anh McKinney, anh muốn nói thế à?”

Ông đáp, “Vâng, thưa ông.”

Tôi nói, “Ô Đức Chúa Trời ôi, xin thương xót tôi.” Tôi nói, “Tôi - tôi... Ôi, Anh McKinney mời anh cầu nguyện với tôi để Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ để điều đó xảy đến với tôi? Anh biết tôi yêu Ngài, và tôi không muốn sai trật trong việc này. Anh cầu nguyện với tôi.”

Anh nói, “Được, Anh Bill ạ.” Vì thế chúng tôi đã cầu nguyện ngay ở đó trong nhà của cha xứ.

Tôi đã hỏi nhiều Mục sư Truyền đạo. Sự việc cũng đi đến chỗ như vậy. Lúc đó tôi đã hoảng sợ khi hỏi họ, bởi vì họ nghĩ tôi là ma quỷ. Cho nên tôi không muốn như thế. Tôi biết trong lòng tôi có điều gì đã xảy ra. Chỉ thế thôi; Có điều gì đó trong lòng tôi đã xảy ra. Và tôi không muốn như thế, không bao giờ..

⁶²⁻¹ Cho nên sau nhiều năm, ngày nọ tôi nghe dưới Giáo hội Báp-tít Đầu Tiên nơi tôi là thuộc viên lúc đó, tôi nghe có người nói, “Hay là, anh nên đi qua đó và nghe những người ‘thiên liêng quá máu’ nói tối qua.”

Tôi nghĩ, “Thánh quá máu à?” Một trong những người bạn của tôi, ca sĩ giọng trầm Walt Johnson và tôi nói, “Đó là gì, Anh Walt?”

Anh đáp, “Một đám những người Ngũ Tuần này.”

Tôi hỏi, “Cái gì?”

Anh đáp, “Những người Ngũ Tuần! Billy, nếu anh từng thấy điều đó, họ lặn trên sàn nhà như thế đó và nhảy lên nhảy xuống. Người ta nói rằng họ phải nói huyền thuyên một số tiếng lạ hay là họ - họ không được cứu.”

“Những người đó ở đâu?” Tôi hỏi.

“Ồ, một buổi nhóm ngoài lề cũ nhỏ bé ngoài kia, phía kia của Louisville. Dĩ nhiên của người dân da màu.”

“Ừ.”

Anh ấy nói, “Có nhiều người da trắng ở đó.”

Tôi hỏi, “Họ có làm như thế không?”

Anh nói, “Có, có. Họ cũng đã làm điều đó.”

Tôi nói, “Điều đó khôi hài thật, và dân sự trở nên bối rối trong thứ như thế.” Tôi nói, “Thôi được, tôi chắc rằng chúng ta phải thực sự có những điều đó.” Vào một buổi sáng Chúa nhật, tôi sẽ không bao giờ quên điều đó. Anh ấy đang ăn một miếng vỏ cam khô vì bị chứng khó tiêu, và tôi có thể thấy điều đó đúng như ngày hôm qua. Tôi đã nghĩ, “Nói huyền thuyên, nhảy lên nhảy xuống, họ sẽ nhận một loại tôn giáo gì tiếp theo?” Cho nên tôi cứ đi.

⁶²⁻³ Sau đó, tôi đã gặp một ông lão ở đây có lẽ trong Giáo hội lúc này, hoặc là ông đã hết ở đây để đến với một Giáo hội khác, ông tên là John

Họ nói, “Ông ấy đến một mình.” Bởi vì tôi biết những người Báp-tít cũng tin vào ‘sự chữa lành Thiên liêng’ (bằng phép lạ). Như vậy ông nói, “Ông ấy đến một mình.”

⁸⁵⁻⁵ Vậy đây là những gì đã xảy ra lúc đó. Như vậy Anh Bosworth nói, “Tôi biết Anh Branham có mặt ở buổi nhóm. Nếu anh ấy muốn đến và giải tán hội nghị, rất tốt.”

Vì thế Howard nói, “Anh sắp đặt lại cho yên lặng.”

Tôi nói, “Tôi đang giữ yên lặng.”

Ngay lúc ấy Điều gì đó đến gần, bắt đầu quay cuồng, và tôi biết Đó là Thiên sứ của Chúa Phán, “Hãy đứng dậy.”

Khoảng 500 người đặt tay họ với nhau như thế này, làm thành một lối đi giữa những hàng ghế từ phía dưới lên bục giảng.

Tôi nói, “Thưa các bạn, tôi không phải là ‘Đấng Chữa Lành Thiên Liêng’ (bằng phép lạ). Tôi là anh em của các bạn. Anh Best, không có...” Hay là, “Anh Best, không đếm xỉa gì đến các anh, những người anh em của tôi chút nào. Anh có quyền đối với sự tin chắc của anh; Tôi cũng vậy.” Tôi nói, “Dĩ nhiên, anh em thấy anh ấy không thể chứng minh quan điểm của mình, với Anh Bosworth. Anh cũng không thể chứng minh bởi bất cứ ai khác điều đó đã được đọc kỹ trong Kinh thánh, để biết những điều đó.” Tôi nói, “Và đến mức như chữa lành nhiều người, tôi không thể chữa lành họ, Anh Best à. Nhưng tôi có mặt ở đây tối nay. Nếu anh muốn thấy Đức Chúa Trời thi hành phép lạ, cứ đưa ra thảo luận. Ngài thực hiện điều đó mỗi đêm.”

Ông ấy nói, “Tôi muốn thấy ông chữa lành một người nào đó và cho tôi thấy họ. Ông có thể thôi miên họ bằng thuật thôi miên của mình, tôi muốn thấy những người đã được ông chữa lành trong 1 năm.”

Tôi đáp, “Thôi được, anh có quyền kiểm tra, Anh Best.”

⁸⁵⁻⁶ Ông ấy nói, “Chẳng có gì ngoài một đám người ‘thiên liêng quá máu’ ngốc nghếch các anh tin vào thứ vớ vẩn như vậy. Những người Báp-tít không tin những chuyện vô lý như vậy.”

Anh Bosworth nói, “Chờ một chút. Bao nhiêu người ở ngoài đó, trong 2 tuần nhóm ở đây, đang đứng trong những vị trí tốt với những Nhà thờ Báp-tít đẹp đẽ này ở Houston đây, có thể chứng minh anh em đã được chữa lành bởi Đức Chúa Trời Toàn Năng trong lúc Anh Branham ở đây?” Hơn 300 người đứng lên. Anh nói, “Đó là gì?”

Ông ấy nói, “Họ không phải những tín đồ Báp-tít. Bất cứ ai có thể làm chứng điều gì đó; Vẫn không làm cho điều đó đúng.”

Tôi nói, “Lời Đức Chúa Trời nói nó đúng, và anh không thể chống lại Điều đó. Dân sự nói đúng, và anh không thể nói ngược lại. Như vậy anh định làm gì với Nó?” Đây, giống như thế.

có sự chữa lành Thiên liêng bằng phép lạ.” Ôi chao! Chúng ta cần ‘sự chữa lành Thiên liêng’ (bằng phép lạ) để làm gì sau khi chúng ta đã bắt diệt? (“Khi thân thể hay hư nát này mặc lấy sự không hay hư nát,” sự sống lại của người chết.) Ông ấy thậm chí nghi ngờ ngay cả phép lạ mà Chúa Jêsus đã làm cho La-xa-rơ, ông nói, “Ông ta đã chết, và đó chỉ là điều tạm thời.” Anh em hiểu không?

⁸⁴⁻⁵ Khi ông đã làm xong điều đó, ông nói, “Hãy đưa ra một người có ơn chữa lành Thiên liêng (bằng phép lạ) cho tôi thấy người đó thực hiện.”

Lúc đó họ hơi bối rối một chút. Anh Bosworth nói, “Tôi ngạc nhiên về Anh, Anh Best à, không trả lời câu hỏi tôi đã hỏi Anh.”

Vì thế lúc đó ông ta thực sự điên rồ; Ông nói, “Hãy đưa người chữa lành Thiên liêng (bằng phép lạ) ra đây và để tôi xem người đó thực hiện.”

“Anh Best, anh tin vào việc nhiều người được cứu không?”

“Chắc chắn vậy.”

“Anh muốn được gọi là ‘Đấng Cứu Thế Thiên Thượng’ không?”

“Chắc chắn không.”

“Cũng không... Điều đó sẽ không khiến anh trở thành ‘Đấng Cứu Rỗi’ bởi vì anh đã giảng dạy về sự cứu rỗi linh hồn.”

“Chắc chắn không.”

“Điều đó cũng không khiến Anh Branham là người có ơn chữa lành Thiên liêng (bằng phép lạ) bởi giảng dạy về sự chữa lành Thiên liêng cho thân thể. Anh ấy không phải là ‘Đấng Chữa Lành Thiên Liêng’; Anh ấy đơn giản là chỉ cho nhiều người đến với Đức Chúa Jêsus Christ.”

Ông ấy nói, “Hãy mang ông ấy đến đây, cho tôi thấy ông ấy chữa lành. Cho tôi xem những người đã được chữa lành trong 1 năm nay, rồi tôi sẽ nói cho anh biết tôi tin điều đó hay không.”

Anh Bosworth nói, “Anh Best, điều đó dường như giống trường hợp khác ở đồi Sọ (Calvary); ‘Hãy xuống khỏi Thập tự giá thì chúng ta sẽ tin Ngài.’ Anh em hiểu không?”

⁸⁵⁻² Cho nên, ồ, người đó thật sự nổi nóng. Ông ta nói, “Hãy cho tôi xem ông ta thực hiện.” Những người làm trung gian bảo ông dừng lại. Ông đã bước đến đằng kia, và có một Nhà Truyền Giảng Ngũ Tuần đang đứng đó đã tát cho ông ta một cái mạnh hết sức phía bên kia bực giảng. Cho nên họ ngăn ông ta lại. Do đó Anh Bosworth nói, “Này, này! Dừng, dừng.” Thế là những người hòa giải bảo ông ngồi xuống.

Raymond Richey đứng dậy nói, “Đây là thái độ của Hội Nghị Báp-tít Miền Nam à? Quý vị Mục sư Truyền đạo các anh, Hội nghị Báp-tít Miền Nam gọi người này đến đây hay ông ta đến một mình?” Họ không trả lời. Ông hỏi, “Tôi hỏi anh em.” Ông biết họ, hết thấy mọi người.

Ryan. Tôi đã gặp ông ở một nơi... Người già đó có bộ râu và tóc dài, có lẽ ông ở đây. Tôi nghĩ ông từ Cảng Benton ở trên đây tại Nhà Đa-vít.

Họ đã có một nơi ở Louisville. Tôi đang cố gắng tìm những người đó, và người ta gọi nó là Trường của Các Nhà Tiên tri. Vì thế tôi nghĩ tôi có thể đi qua đó xem đó là gì. Thế đấy, tôi không thấy người nào lăn trên sàn nhà, nhưng họ có một số sự dạy dỗ lạ. Đó là nơi tôi đã gặp ông cụ này; Ông đã mời tôi đi lên chỗ ông.

Tôi đã đi lên đó trong một ngày nghỉ và ở đó một ngày, rồi trở về nhà ông ấy còn ông đã bỏ đi, ông đã đi đến một nơi nào đó ở dưới Indianapolis. Vợ ông nói, “Chúa đã gọi ông ấy.”

Tôi nói, “Bà muốn nói bà đã để ông bỏ đi như thế.”

Bà nói, “Ồ, ông ấy là đầy tớ của Đức Chúa Trời.” Sau đó vài tuần tôi đã nghe con người già cả tội nghiệp ấy đã chết. Bà đã tận tụy hết lòng với ông. Ôi chao, đó thật đúng là loại người vợ cần có. Đúng thế. Đúng hay sai, dù thế nào đi nữa ông cũng đúng. Tôi nói... Ồ, tôi đã biết họ...

⁶³⁻¹ Bây giờ, ông... Anh Ryan, Anh ở đâu? Anh không ở đây. Anh đã là của ngày khác, phải không, thưa các bạn?

Thế nào, họ thực sự sống với những gì họ có thể nắm giữ, và ông đã không có gì để ăn trong nhà. Đúng thế. Tôi đã bắt một số cá ngoài ao hay hồ ở Michigan, và tôi trở lại -- tôi trở lại nơi đó. Nhưng họ không có ngay cả mỡ lợn trong nhà, hay chút dầu để nấu với cá. Tôi đã nói, “Ông ấy đã để bà ở lại mà không có gì trong nhà hết à?”

Bà đáp, “Nhưng ông ấy là đầy tớ của Đức Chúa Trời, Anh Bill à. Ông ấy...”

Tôi nghĩ, “Thôi được, xin Chúa ban ơn cho tấm lòng già nua của bà. Thưa Anh, tôi sẽ ủng hộ anh.” Đúng thế. “Bà nghĩ rất nhiều về chồng bà, tôi sẵn sàng gia nhập và ủng hộ bà vì điều đó.” Đúng thế. Chúng ta cần nhiều phụ nữ như thế hơn ngày nay, và nhiều người đàn ông suy nghĩ về vợ mình hơn như thế. Đúng thế. Sẽ tốt hơn cho người Mỹ nếu những người chồng và vợ kết hợp với nhau như thế. Dù đúng hay sai, họ vẫn đứng với nhau. Như vậy sẽ không có quá nhiều sự li dị.

⁶³⁻⁴ Vì vậy chúng ta tiếp tục... Lúc đó tôi tiếp tục. Trên đường về nhà, đó là một điều lạ, tôi đi xuống từ đầu đến cuối Mishawaka. Tôi đã thấy những chiếc cũ kỹ tầm thường lúc này, để trên đường phố, có những bản hiệu lớn ở trên đề chữ “Duy Jêsus!” [“Only Jesus” của những người Ngũ Tuần (UPC) theo thuyết ‘Một Ngôi’ (Oneness).] Tôi nghĩ, “Duy Jêsus” là gì, điều đó phải là có ý sùng đạo.” Và tôi đi qua đây đó những chiếc xe đạp có mang bảng hiệu “Duy Jêsus” trên đó. Những chiếc Cadillacs, những chiếc

xe Ford mẫu chữ T, cùng mọi thứ, có hàng chữ “Duy Jêsus” ở trên đó, tôi nghĩ, “Lạ quá, điều đó thật kỳ lạ chừng nào.”

⁶³⁻⁵ Cho nên tôi theo nó đi khắp nơi; Đến để khám phá, đó là buổi nhóm tôn giáo, 1.500 đến 2.000 người ở đó. Tôi đã nghe mọi người ở đó la lớn và nhảy lên nhảy xuống, và cứ tiếp tục như thế. Tôi nghĩ, “Hay là, ở đây mình sẽ gặp người ‘thiên liêng quá máu’.”

⁶³⁻⁶ Đến nỗi tôi đã có chiếc xe Ford cũ, anh em biết đấy, mà tôi đã tuyên bố chạy 30 dặm một giờ, 15 dặm đường này và 15 dặm chạy lên chạy xuống đường kia. Vì thế tôi lái nó qua một bên đường, tôi... Khi đã có chỗ đậu xe, tôi bước xuống đường trở lại, đi vào, nhìn chung quanh, và mọi người có thể đứng. Tôi phải nhìn qua đầu họ. Họ đang la hét, nhảy múa, rồi ngã xuống, và có thái độ kỳ quặc. Tôi nghĩ, “Chao ôi, hừm, thật là những người kỳ lạ.”

⁶³⁻⁷ Nhưng càng đứng đó lâu hơn, tôi càng cảm thấy tốt hơn. Tôi nghĩ, “Điều đó dường như khá tốt. Lạ quá, không có gì sai với những người đó. Họ không điên dại.” Tôi đã nói chuyện với một số người của họ, vì vậy họ -- là những người tốt. Cho nên tôi nói...

⁶³⁻⁸ Thế đấy, bây giờ, đó cũng làm buổi nhóm mà tôi đã đi ra và ở lại suốt đêm đó. Ngày hôm sau tôi đi theo. Anh em đã nghe tôi kể điều đó trong tiểu sử đời tôi. Tôi ở trên bục giảng với 150, hay 200 vị Mục sư Truyền đạo, có lẽ nhiều hơn, và họ muốn mọi người giơ tay lên nói họ từ đâu tới. Tôi nói, “Tôi là nhà truyền giảng Tin lành (evangelist) William Branham, ở Jeffersonville, Giáo hội Báp-tít,” rồi ngồi xuống. Mỗi người đều nói mình từ đâu đến.

⁶⁴⁻¹ Do đó sáng hôm ấy khi tôi gia nhập ở đó... Tôi đã ngủ ngoài đồng suốt đêm, và tôi đã ăn chiếc quần tây giữa 2 chỗ ngồi chiếc xe Ford, anh em biết đấy, và tôi - tôi... Chiếc quần tây vải sọc nhẵn đã cũ, chiếc áo sơ-mi ngắn tay, anh em biết... Cho nên sáng hôm sau tôi đến buổi nhóm, mặc chiếc áo ngắn tay. Tôi đã đi...

Tôi không có gì ngoài 3 đô-la, và tôi phải đồ xăng để trở về nhà. Tôi có một ít bánh mì nhỏ để ăn sáng, loại cũ đó anh em biết đấy, nhưng tôi thấy được lắm. Tôi đến vòi nước máy uống ly nước, anh em biết đấy, cảm thấy nó khá trong lành. Vậy nên tôi nhúng chúng vào, và có một bữa điểm tâm.

Khi ấy, tôi có thể ăn với họ; Họ ăn 2 lần 1 ngày. Nhưng tôi không có gì để dâng, vì vậy tôi không muốn ăn bám họ.

⁶⁴⁻³ Vì thế nên tôi -- ngày hôm sau... Tôi đã đi vào với họ sáng hôm ấy, họ nói... Tôi phải nói phần này về điều đó. Vậy sáng hôm ấy đi vào đó, ông ấy nói, “Chúng tôi đang chờ William Branham, một nhà truyền giảng Tin lành trẻ tuổi đã ở trên bục giảng tối hôm qua, một người của Giáo hội Báp-tít.

Tôi nói, “Không. Anh không muốn đi xuống đó và nghe họ làm nặng xi lên.” Không, thưa quý vị. Tôi sẽ không xuống và nghe họ làm ồn về điều đó.”

Khi trời tối, Điều gì đó nói, “Hãy cứ đi xuống đó.”

Tôi đã đón xe tắc-xi đi xuống đó với em trai tôi, vợ tôi và các con tôi. Tôi đi lên 30 cái ban công, cao như thế đó và ngồi xuống.

⁸³⁻⁸ Anh Bosworth thân mến đi ra đó thực giống như một nhà ngoại giao lão luyện, anh em biết đấy. Anh đã sao ra một số... Anh có 600 Lời hứa khác nhau trong Kinh thánh được in ra đó. Anh nói, “Bây giờ, Tiến sĩ Best, nếu anh sẽ lên đây và nhận một trong những Lời hứa này rồi bác bỏ nó bằng Kinh thánh... Mỗi một Lời hứa này đều ở trong Kinh thánh, liên quan đến việc Chúa Jêsus chữa lành người đau trong thời kỳ hiện nay. Nếu anh lấy một trong những Lời hứa này, và bằng Kinh thánh, chống lại điều đó bằng Kinh thánh, tôi sẽ bỏ xuống, và bắt tay anh và nói anh đúng.”

Ông ấy nói, “Tôi sẽ đảm nhận điều đó vì tôi đưa ra đấy.” Ông ta muốn là cái đế giày đế có thể xóa sạch trên Anh Bosworth. Anh em hiểu không?

⁸³⁻⁹ Vì thế Anh Bosworth nói, “Ồ, Anh Best, tôi muốn hỏi anh một câu, và anh sẽ trả lời tôi đúng hay không, chúng ta sẽ dàn xếp cuộc tranh luận ngay bây giờ.”

Ông ấy nói, “Tôi sẽ đảm nhận điều đó.”

Ông ta hỏi người làm giám khảo anh có thể yêu cầu không, Anh Bosworth nói, “Được.”

Anh nói, “Anh Best, những Danh hiệu cứu chuộc của Đức Giê-hô-va được áp dụng cho Chúa Jêsus, đúng hay không?”

Điều đó dừng lại ở đây. Tất cả chỉ có thế. Tôi nói cho anh em biết; Tôi thật sự cảm thấy điều gì đó đang đi qua tôi suốt từ đầu đến cuối. Chính tôi không bao giờ nghĩ về điều đó. Anh em hiểu không? Tôi nghĩ, “Ồi chao, ông ta không thể trả lời được. Điều đó trói buộc nó.”

Anh nói, “Ồ, Tiến sĩ Best, tôi đã chờ.”

Ông ấy trả lời, “Tôi sẽ chú ý đến điều đó.”

“Tôi lo rằng anh không thể trả lời câu hỏi dễ nhất của tôi.” Anh thật bình tĩnh, Anh đã biết mình đang đứng đâu. Như vậy ông ấy dừng lại ngay với câu Kinh thánh đó.

Ông ấy nói, “Anh chờ 30 phút. Tôi sẽ trả lời câu đó sau.”

⁸⁴⁻³ Anh Bosworth ngồi đó và lấy Lời Kinh thánh đã trói buộc con người đó trong một nơi như vậy cho đến nỗi mặt đỏ lên gần như anh em có thể đã đánh trận trên đó.

Ông ấy đứng lên giận dữ, ném những tờ giấy xuống nền nhà, đi lên đó và giảng một bài giảng Campbellite thật hay. Tôi là người Báp-tít; Tôi biết những gì họ tin. Ông ấy không bao giờ... Ông ấy đang giảng về sự phục sanh, “Khi sự hay chết này đặt vào trong sự không hay chết thì chúng ta sẽ

⁸²⁻⁶ Ngày hôm sau, ông ta đi ra nói, “Điều đó chỉ cho thấy chúng được tạo ra từ điều gì,” “Sử ký của Houston.” Ông ta nói, “Chỉ cho thấy những gì họ đặt ra, họ sợ quả trách vì những gì họ đang giảng.”

Anh Bosworth lớn tuổi đến gần tôi, theo cách 70 mấy tuổi của Anh lúc đó, người anh em lớn tuổi đáng yêu, đặt tay quanh người tôi nói, “Anh Branham à, Anh muốn nói Anh sẽ không chọn điều đó chứ?” Tôi nói, “Điều đó không ó điều gì không tốt. Chỉ gây ra sự ồn ào khi chúng ta rời bục giảng. Tôi đang tổ chức một buổi nhóm bây giờ, và tôi không muốn nhận lấy tất cả những điều xé nát ra như thế.” Tôi nói, “Nếu họ đã từng một lần tiếp nhận sự hiểu biết về Lễ thật và rồi không muốn nhận lấy điều đó, Kinh thánh nói họ đã vượt qua hàng lối phân cách và sẽ không bao giờ được tha thứ trong thế gian này hay đời sau. Họ đã gọi Đó là ma quỷ, và họ không thể giúp được nó. Họ bị chiếm hữu bằng một linh tôn giáo là ma quỷ.”

Bao nhiêu người biết điều đó đúng, linh ma quỷ là tôn giáo? Đúng, thừa quá vị, thật chúng có thể không khác về cơ bản. Vì thế nên điều đó không hoạt động rất tốt khi tôi nói, “cơ bản” nhưng đó là sự thật. “Có bề ngoài tin kính nhưng bên trong chối bỏ quyền phép ấy.” Điều đó đúng. Những dấu kỳ phép lạ luôn luôn là điều minh chứng về Đức Chúa Trời. Ngài đã phán sẽ xảy ra trong những ngày Sau rốt giống như vậy. Hãy để ý.

⁸³⁻¹ Anh Bosworth lớn tuổi, tôi... Anh đã định đến với tôi, và Anh hầu như đã mệt mỏi; Anh từ nước Nhật trở về; Anh đã định ở đây. Anh sẽ tiếp tục ở Lubbock với tôi. Vì thế Anh... Anh đã bị cảm lạnh nhẹ, vì thế Anh và vợ Anh không thể đến lần này.

Cho nên họ -- thực tình nghĩ Anh trông giống như Ca-lép. Anh đã đứng đó, và nói, “Ồ, Anh Branham, (phong cách rất đáng tôn quý, anh em biết đấy), anh nói, “Hãy để tôi đi làm điều đó,” và nói, “nếu anh không muốn làm.”

Tôi nói, “Ồ, Anh Bosworth, tôi - tôi không muốn Anh làm điều đó. Anh có thể bị làm phiền.”

Anh ấy nói, “Sẽ không có một lời ồn ào nào đâu.”

Bây giờ, ngay trước khi tôi chấm dứt, hãy lắng nghe điều này. Anh đã đi xuống đó. Tôi nói, “Nếu Anh không làm ồn thì tốt lắm.”

“Tôi hứa sẽ không làm ồn.”

⁸³⁻⁵ Gần 30 ngàn người tụ họp để đến thánh phòng ấy đêm đó. Anh Wood ngồi ở đằng kia, đã có mặt vào lúc đó, đang ngồi trong thánh phòng ấy. Và tôi...

Con trai của tôi nói, hay vợ tôi nói, “Anh sẽ không đi xuống dự buổi nhóm đó chứ?”

Chúng tôi muốn ông mang lại Sứ điệp sáng nay.” Tôi thấy điều đó sẽ lôi tôi vào tình trạng khó khăn, cả một đám người đó, còn mình tôi là người Báp-tít. Cho nên tôi hồ như trốn khỏi chỗ ngồi của mình. Tôi mặc chiếc quần tây vải sọc nhẵn, chiếc áo sơ-mi ngắn tay, anh em biết đấy, chúng ta mặc đồ ở văn phòng, vì vậy... Tôi ngồi lì trong chỗ mình như thế. Do đó ông đã yêu cầu 2 hay 3 lần. Còn tôi ngồi trong ghế bên cạnh một anh em da màu.

Lý do họ đã có một hội nghị ở phía bắc, bởi vì tình trạng bị chia tách lúc đó ở miền nam. Vậy nên họ không thể tổ chức ở miền nam.

Cho nên tôi tự hỏi “Duy Jêsus này” là về điều gì. Tôi nghĩ, “Chừng nào nói về Chúa Jêsus, thì tốt. Cho dù nó có làm gì khác hay không, nó như thế nào, chừng nào nó diễn ra đúng như chính Ngài.”

⁶⁴⁻⁶ Do đó tôi ngồi đấy một chút và theo dõi họ, vì vậy họ gọi 2, 3 lần nữa. Người anh em da màu nhìn qua tôi, anh ta nói, “Anh có biết ông ấy không?” Bây giờ, tôi - tôi... Sự thử thách cuối cùng là đó. Tôi không thể nói dối với người ấy; Tôi không muốn.

Tôi đáp, “Nhìn kìa, người anh em. Vâng, tôi biết anh ấy.”

“May quá, hãy đi gọi ông ấy.”

Tôi đáp, “Thôi được, tôi - tôi sẽ nói cho anh biết, người anh em ạ. Tôi là người đó. Nhưng anh thấy đó, nhìn xem, tôi... Cái quần vải sọc nhẵn này...”

“Cứ đi lên đó.”

Tôi nói, “Không, tôi không thể lên đó với cái quần như vậy, cái áo sơ-mi ngắn tay này trên người.”

“Họ không quan tâm đến áo quần của anh đâu.”

Tôi nói, “Thế thì, xem này, anh đừng nhắc đến điều đó. Nghe không?”

Tôi nói, “Đấy, tôi mặc quần vải sọc nhẵn và áo sơ-mi ngắn tay; Tôi không muốn lên đó.”

Họ hỏi, “Có ai biết William Branham ở đâu không?”

Anh ấy nói, “Đây này. Anh ấy đây này.”

⁶⁵⁻²Ồ, chao ôi. Mặt tôi đỏ bừng vì thẹn, anh em biết đấy; Không thất cà vạt, và cái áo sơ-mi ngắn tay này, anh em biết đấy, và tay áo ngắn như thế này. Và khi tôi đi lên đó, lỗ tai tôi nóng bỏng. Tôi chưa bao giờ đứng gần mi-crô.

⁶⁵⁻³ Vì thế tôi đi lên đó để giảng, tôi đã lấy một đề tài; Tôi sẽ không bao giờ quên nó, “Người nhà giàu ngược mắt lên nhìn vào âm phủ, rồi người khốc.” Nhiều lần tôi đã giảng 3 điều giống như thế: “**Hãy Đến Xem Một Người,**” “**Người Tin Điều Này Chẳng?**” hay “**Rồi Người Khốc.**” Và tôi cứ nói, “Không có bông hoa, rồi người khốc. Không có những buổi nhóm cầu nguyện, rồi người khốc. Không có con cái, rồi người khốc. Không có bài hát, rồi người khốc.” Khi đó tôi đã khốc.

⁶⁵⁻⁴ Vì vậy sau khi đã kết thúc hết thầy, chao ôi, họ thực sự đã... Hết thầy họ ở quanh tôi, muốn tôi đến tổ chức buổi nhóm cho họ. Tôi nghĩ, “Người ta nói, có lẽ tôi là người ‘thiên liêng quá máu’.” Đúng không? Vì thế tôi nghĩ, “Có lẽ...” Đây, họ là những người tốt như vậy.

Tôi đã bước ra đó. Một người mang đôi giày chần bò, đội mũ chần bò rộng vành; Tôi nói, “Anh là ai?”

Anh ta trả lời, “Tôi là Elder nào đó và từ Texas đến.”

Tôi nghĩ, “Ồ, trông giống như...”

⁶⁵⁻⁵ Một người nữa đến gần với quần chần ngắn trên người, anh em biết đấy, họ thường mặc đồ đó chơi gôn, và mặc áo nịt len ngắn nhỏ. Anh ta nói, “Tôi là Mục sư A hay B nào đó từ Florida đến. Mời anh đến tổ chức...”

⁶⁵⁻⁶ Tôi nghĩ, “Mình tự nhiên như ở nhà, người anh em à, với quần vải sọc nhẵn và áo sơ-mi ngắn tay. Điều đó thật tốt.”

⁶⁵⁻⁷ Cho nên anh em đã nghe về câu chuyện đời tôi về những việc đó, vì vậy tôi sẽ ngừng ở đây và nói với anh em về một điều mà tôi chưa bao giờ nói trước đây. Điều trước tiên, tôi muốn yêu cầu anh em... Tôi sẽ lướt qua điều đó. Trong đời tôi không bao giờ nói điều đó trước đây trong nơi đông người. Nếu anh em hứa với tôi anh em sẽ yêu tôi và cố gắng yêu tôi nhiều sau khi tôi nói điều này như trước khi tôi nói, hãy giơ tay lên. Tốt lắm. Đó là lời hứa của anh em; Tôi sẽ bắt anh em giữ lời hứa.

Ngồi trong buổi nhóm tối đó, khi họ hát họ vừa vỗ tay. Và họ có thể hát, “Tôi...” Bài hát ngắn đó, “*Tôi biết đó là Huyết, tôi biết đó là Huyết.*” Rồi họ chạy lên chạy xuống những lối đi giữa những dãy ghế cùng mọi thứ, và thực sự la lớn và ngợi khen Chúa. Tôi nghĩ, “Điều đó dường như tốt với mình kinh khủng.” Tôi bắt đầu...

⁶⁵⁻⁹ Họ nhắc đến sách Công-vụ liên tục, Công vụ 2:4, Công vụ 2:38, Công vụ 10:49, tất cả điều đó. Tôi nghĩ, “Người ta nói, đó là Lời Kinh thánh. Mình thực sự chưa bao giờ thấy giống như thế trước đây.” Nhưng, ồ, lòng tôi đang cháy lên, tôi nghĩ, “Đây là điều lạ lùng.” Tôi nghĩ họ là đám Thánh giết gân khi tôi gặp lần đầu tiên, và nghĩ, “Ồi chao!” Bây giờ, họ là đám Thiên sứ. Đúng không? Tôi đã đổi ý ngay rất nhanh.

Vì thế sáng hôm sau khi Chúa ban cho tôi cơ hội lớn lao này để tổ chức những buổi nhóm này, tôi nghĩ, “Chao ôi, tôi sẽ có được với đám người này. Điều đó phải là loại thuộc về những gì họ thường dùng để gọi tín đồ Giám Lý hay la lớn, chỉ đi xa hơn một chút.” Tôi nghĩ, “Có lẽ đó là những gì của nó.” Do đó tôi nghĩ, “Thôi được, mình... mặc dù mình chắc thích thế; Họ có điều gì đó mà mình thích; Họ khiêm nhường và dễ chịu.”

⁶⁶⁻² Cho nên tôi không thể hiểu một điều, đó là việc nói tiếng lạ; Điều đó đã nắm bắt tôi. Tôi thực sự... Có một người đàn ông, đang ngồi ở đây và một người ở đằng kia, họ là những người lãnh đạo của nhóm. Người này sẽ

“Không.”

⁸¹⁻² Ôi chao! Ở đó tôi đã thấy rằng chính quyền năng của Đức Thánh Linh... Nơi một lần trở lại đó tôi đã nghĩ điều đó sai, và tôi biết rằng tôi... Cùng một Thiên sứ của Đức Chúa Trời đã liên hiệp những người này có những điều đó. Mặc dù họ có người giả và có nhiều sự lộn xộn và nhiều Ba-by-lôn ở trong đó, nhưng ở trong đó có một thứ chân thật... [Băng trống - Bt]... Đức Chúa Jêsus Christ. Và tôi thấy rằng nó đúng.

Ồ, nhiều năm đã trôi qua, trong những buổi nhóm dân sự đã thấy những khái tượng và vân vân.

⁸¹⁻⁴ Có lần một nhà nhiếp ảnh đã chụp được Điều Đó trong một bức hình khi tôi đang đứng nơi nào ở Arkansas, tôi tin là thế, trong một buổi nhóm gần như thế này, thính phòng gần như thế này. Tôi đang đứng, đang cố gắng giải thích về Điều đó. Nhiều người biết, họ đang ngồi và lắng nghe, những người Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, và vân vân. Lúc đó tôi tình cờ nhìn, đang nhìn vào cửa sổ, Nó đang đến, đang đi vào, “Huýt, huýt!”

Tôi đã nói, “Tôi sẽ không phải nói nữa, vì Điều đó đang đến ở đây lúc này.” Và Nó di chuyển lên, rồi dân sự bắt đầu la lên. Đến gần nơi có tôi và ở quanh đó.

Ngay lúc Nó đứng yên, một Mục sư chạy lên và nói, “Này, tôi thấy Điều Đó.” Và Nó đã đánh người đó gần như bị mù, ông ta bước đi loạng choạng trở lui. Anh em có thể xem bức hình của người đó ngay trong cuốn sách ở đó và thấy anh ta loạng choạng và đầu cúi xuống như thế. Anh em có thể thấy bức hình của ông ấy. Nó đã dừng lại ở đó. Đúng một nhiếp ảnh nhà báo đã chụp được Điều đó lúc ấy. Nhưng Chúa không sẵn lòng.

⁸²⁻³ Một đêm tại Houston, Bang Texas, ồ, khi hàng ngàn lần ngàn người... Chúng ta đã có 800 -- trên 8.000 ở điều mà anh em gọi, bên trên một sảnh phòng âm nhạc, trở về trên đại hí trường La-mã Sam Houston vĩ đại.

Tối hôm ấy có một cuộc tranh luận ở đó, khi nhà Truyền giảng Báp-tít nói tôi không là gì ngoài một người đạo đức giả hạ cấp và là kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo tôn giáo, và nên ra ngoài thành phố, ông ta nên là người làm điều đó.

Anh Bosworth nói, “Anh Branham à, anh cho phép điều như thế xảy ra à? Hãy làm hòa với ông ta.”

Tôi nói, “Không, thưa Anh, tôi không tin vào sự thể hiện thái quá tâm trạng. Phúc âm không làm ồn; Nó đã được làm nên để sống.” Tôi nói, “Cho dù anh thuyết phục ông ta, ông ta sẽ hành động đúng y cách ấy. Ông ta... Sẽ không khiến ông ta khác chút nào. Nếu Đức Chúa Trời không thể nói với lòng ông ta được, thì làm sao tôi có thể?”

Ông ấy đã gọi tôi ra, nhắc đến 2 hay 3 Bác sĩ, rồi nói, “Ông biết họ không?”

Tôi đáp, “Biết.”

Ông ấy nói, “Tôi đã chơi gôn với ông ấy, Ông ấy nói, ‘Bệnh ung thư đã bao quanh ruột bà ấy; Thậm chí ông không thể dùng sơ-ranh bom chất lỏng vào ruột để rửa sạch.’”

Tôi nói, “Tôi không để ý đến điều bà ấy đã mắc phải. Một điều gì đó đã giáng xuống đây, tôi đã thấy một khái tượng. Người đó đã nói cho tôi biết, bất cứ điều gì tôi thấy, nói điều đó và sẽ như vậy. Ngài đã Phán với tôi về điều đó và tôi tin.”

Ngợi khen Đức Chúa Trời! Rồi vài ngày sau đã làm việc tắm rửa cho mình, bà đang đi dạo. Bà cân nặng khoảng 165 cân lúc ấy, với một sức khỏe tốt nhất.

⁸⁰⁻⁵ Thế rồi khi tôi chấp nhận điều đó, nó diễn ra liên tục. Lúc đó Robert Daugherty gọi tôi. Ở đây nó đã diễn ra, xuống qua bang Texas, qua khắp thế giới.

Rồi một đêm nọ, trong khoảng 4 hay 5 lần bất tỉnh... Tôi không thể nói tiếng lạ và tương tự như thế. Tôi tin vào phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, tin rằng người ta có thể nói tiếng lạ. Một đêm nọ khi đang bước ra về phía Giáo đường, San Antonio, Texas, bước ra ở đó, một người nhỏ bé đang ngồi đây bắt đầu nói tiếng lạ giống như cuộc đấu súng, hay là súng máy, rất nhanh. Đi trở lại đó, một người đứng dậy và nói, **“VÌ CHÚA PHÁN VẬY. Người đàn ông đó đang đi tới bục giảng tiến tới có một chức vụ đã được Đức Chúa Trời Toàn Năng phong chức. Và như Giảng Báp-tít đã được sai đến như một người dọn đường đầu tiên của sự Đức Chúa Jêsus Christ đến lần đầu, vì thế ông đã đem theo một Sứ điệp sẽ là nguyên nhân sự đến lần thứ 2 của Đức Chúa Jêsus Christ.”**

Tôi như bị chôn chân trong giày mình. Tôi ngược lên, và nói, “Anh biết người đó không?”

Ông ấy đáp, “Không, thưa ông.”

Tôi nói, “Ông biết người đó không?”

“Không. Thưa ông,” Ông ấy trả lời.

Tôi hỏi, “Anh biết tôi không?”

“Không, thưa ông.”

Tôi hỏi, “Anh làm gì ở đây?”

Ông ấy nói, “Tôi đã đọc điều đó trên một tờ báo.” Và đây là... Đó là đêm đầu tiên của Buổi nhóm.

Tôi nhìn lướt qua đó và nói, “Anh đã đến đây như thế nào?”

“Một số người nói với tôi rằng ông sẽ có mặt ở đây, một người có ơn chữa lành Thiên thiêng (bằng phép lạ), và tôi đến.”

Tôi nói, “Không phải hết thầy các anh đều biết một người khác à?”

đứng lên nói tiếng lạ; Còn người kia thông giải tiếng lạ sẽ nói những điều về Buổi nhóm và vân vân. Tôi nghĩ, “Chà, mình đã hiểu điều đó.” Rồi ngược lại, điều đó, nó rơi xuống người này rồi trở lại trên người kia; Mỗi người nói tiếng lạ, thông giải. Những người còn lại của Giáo hội muốn nói, nhưng dường như không giống sự thông giải đến từ 2 người kia. Tôi thấy họ tỏ ra gần gũi nhau, tôi nghĩ. “Ồ, chào ôi, họ phải là những Thiên sứ.” Vì vậy trong lúc ngồi phía sau đó...

⁶⁶⁻³ Luôn luôn đó là điều mà tôi không thể giải thích được, (Anh em biết đấy) Điều đó chắc sẽ đến với tôi. Còn tôi có cách để biết những sự việc nếu Đức Chúa Trời muốn tôi biết điều đó. Anh em hiểu không? Và tôi không... Đó là lý do tôi nói tôi không hé ra điều này, chưa bao giờ trước công chúng. Nếu tôi thực sự muốn khám phá ra điều gì, Chúa thường Phán bảo tôi về những điều đó. Đó là điều ân tứ dành cho. Anh em hiểu không? Do đó anh em không thể ném ngay ra điều đó trước nhiều người, nó trở nên giống như anh em quăng ngọc trai cho heo. Điều đó là điều thánh khiết, thiêng liêng, và anh em không cần làm thế. Cho nên Đức Chúa Trời bắt tôi chịu trách nhiệm. Như việc nói chuyện với anh em, vân vân, tôi sẽ không cố tìm ra điều gì ác về một anh em.

⁶⁶⁻⁴ Có lần có sự xếp đặt tôi ngồi cùng bàn với một người, anh ấy vòng tay quanh người tôi nói, “Ồ, Anh Branham, tôi yêu Anh.” Tôi vẫn cứ có cảm giác điều gì đang vận hành. Tôi nhìn anh ta. Anh ấy đã không thể nói với tôi điều đó; Tôi biết anh không thể làm điều đó (Anh em hiểu không?), bởi vì chính là đây. Anh ta là người hoàn toàn đạo đức giả, nếu từng có người ngay ở đó vòng tay ôm tôi.

Tôi nói, “Được rồi, tốt,” rồi bỏ đi. Tôi không muốn biết điều đó. Tôi chỉ muốn biết theo cách tôi biết anh ta hơn, như người anh em của tôi, và không nghĩ đến điều như vậy. Hãy để Đức Chúa Trời làm việc còn lại của nó. Đúng không? Và tôi không cần -- không muốn biết, không cần biết những việc đó.

Nhiều lần về những điều này; Nó không ở đây trong Nhà thờ này. Tôi sẽ được ngồi trong một căn phòng, ngồi trong một tiệm ăn, và Đức Thánh Linh muốn nói với tôi những việc sẽ xảy ra. Nhiều người ngồi ngay ở đây biết đó là sự thật. Tôi sẽ ở nhà và nói, “Bây giờ, hãy cẩn thận, có một chiếc xe hơi đang đến sau một lúc. Chấn chấn sẽ là một người nào đó. Hãy dẫn họ vào trong, vì Chúa đã phán họ sẽ ở đây.” “Khi chúng ta xuống phố, chắc chắn có điều gì đó sẽ xảy ra. Hãy theo dõi ở ngã tư kia, bởi vì người sẽ gần như bị va trúng. Và thấy ngay có phải là cách đó không.” Anh em hiểu không? Mỗi lần đều đúng hoàn toàn. Vì thế anh em không cần bỏ mặc chính mình quá nhiều vào việc ấy, bởi vì anh em có thể... Nó -- Nó là... Anh em có thể sử dụng điều đó; Nó thật là ân tứ của Đức Chúa Trời;

Nhưng anh em phải cẩn thận với điều anh em làm. Đức Chúa Trời sẽ bắt anh em chịu trách nhiệm.

⁶⁷⁻¹ Hãy xem Môi-se. Môi-se là người Đức Chúa Trời sai đến (Anh em tin điều đó không?), đã định trước, được bổ nhiệm trước, và làm nhà Tiên tri. Đức Chúa Trời đã sai ông đi ra đó, Ngài Phán, “Hãy đi nói cùng hòn đá,” sau khi nó đã bị đập. Ngài Phán, “Hãy đi nói cùng hòn đá, rồi nước sẽ chảy ra.”

Nhưng Môi-se đã đi ra cách giân dữ ở đó và đập hòn đá. Nước đã không chảy ra, ông đánh nó lần nữa và nói, “Hỡi dân phản nghịch! Chúng ta há để khiến nước chảy từ hòn đá này ra cho các ngươi được sao?”

Thấy những gì Đức Chúa Trời đã làm không? Nước đã chảy ra, nhưng Ngài Phán, “**Hỡi Môi-se, hãy lại gần đây.**” Đó là sự kết thúc của nó. Đúng không? Anh phải coi chừng những điều đó, để anh em -- thực hiện với những ân tứ thiêng liêng.

⁶⁷⁻⁴ Giống như một Thầy Giảng, Thầy Giảng đầy quyền năng hoàn toàn, người đó đi ra giảng dạy và đảm nhận những sự dâng hiến và tiền bạc, Đức Chúa Trời sẽ bắt người ấy chịu trách nhiệm vì điều đó. Đúng thế. Anh em phải cẩn thận với những gì anh em làm bằng ân tứ thiêng liêng. Và, hay là cố gắng tạo một số uy tín hay tên tuổi lớn với một số Giáo hội, hay là danh tiếng quan trọng cho chính mình. Tôi thích có 2 hay 3 đêm nhóm hơn và gắn bó lại với (braze on) nơi nào khác, trở nên khiêm nhường, hạ mình. Anh em biết tôi muốn nói gì. Vâng, thưa quý vị, luôn luôn giữ nơi - nơi mà Đức Chúa Trời có thể đặt tay Ngài trên quý vị. Nên nhớ, điều này là Sự Sống bên trong lúc này.

⁶⁷⁻⁵ Như vậy lúc đó, tôi nghĩ, “Thôi được, mình sẽ đi lên.” Tôi thực sự được cảnh báo như thế về những người đó; Tôi nghĩ, “Mình sẽ khám phá về những người đó.” Đi ra sân tôi tiếp tục tìm kiếm họ sau khi buổi nhóm kết thúc. Tôi nhìn khắp nơi. Tôi thấy một người của họ, tôi nói, “Chào ông.”

Người đó đáp, “Chào anh. Anh là Thầy Giảng trẻ đã giảng sáng nay phải không?”

Tôi nói... Lúc đó tôi 23 tuổi. Tôi đáp, “Vâng, thưa ông.”

Và ông ấy hỏi, “Anh tên gì?”

Tôi đáp, “Branham. Còn ông?”

Ông ấy nói tên của mình với tôi. Tôi nghĩ, “Thôi được, vậy thì, nếu mình có thể thực sự hiểu sự tiếp xúc với thần linh của ông ấy lúc này.” Bây giờ, tôi không biết điều gì đang làm điều đó. Tôi nói, “Ồ, người ta nói, thưa ông, những người của ông ở đây có điều gì đó mà tôi không có.”

Ông ấy hỏi, “Từ khi anh tin đã nhận lãnh Đức Thánh Linh chưa?”

Tôi đáp, “Ồ, tôi là tín đồ Báp-tít.”

Và... ? ... Ngài Phán, “**Điều đó sẽ tăng lên gấp nhiều lần và càng vĩ đại hơn.**” Rồi Ngài chỉ dẫn cho tôi, nói cho tôi Chúa Jêsus đã làm điều đó như thế nào, Ngài đã đến và Ngài bị một quyền năng chiếm hữu có thể biết trước những sự việc và nói với người đàn bà bên giếng, không tuyên bố là một ‘Đấng Chữa Lành’, quả quyết làm những điều này đúng như Cha tỏ cho Ngài.

Tôi nói, “Ồ, đó sẽ là loại thần linh gì?”

Ngài Phán, “**Đó là Đức Thánh Linh.**”

Lúc ấy có điều gì đã xảy ra bên trong tôi ở đó, mà tôi nhận biết chính là điều tôi đã quay lưng là điều Đức Chúa Trời đã đưa tôi đến đây. Tôi nhận thấy rằng nó thật giống như những người Pha-ri-si kia trong những ngày đã qua, họ đã giải thích sai Kinh thánh cho tôi. Rồi từ đó tôi đã nhận sự thông giải của riêng mình về Điều đó, là những gì Đức Thánh Linh đã Phán.

Tôi nói với Ngài, “Tôi sẽ đi.”

Ngài Phán, “**Ta sẽ đi với ngươi.**”

⁸⁰⁻¹ Thiên sứ bước vào lại trong Ánh Sáng bắt đầu đến theo một chiều hướng nhất định, và bay vòng quanh, và vòng quanh chân Ngài như thế, lên gần vào Ánh Sáng và đi ra khỏi ngôi nhà. Tôi trở về nhà với một con người mới. Bước qua để đến Nhà thờ và nói với nhiều người ở đó về điều ấy, vào tối Chúa nhật.

Tôi thứ Tư họ mang một người đàn bà đến đó, một trong những người y tá của Mayo đang hấp hối vì bệnh ung thư, không có gì ngoài cái bóng. Khi tôi bước xuống để nắm giữ bà, có một khái tượng đến phía trước bà, cho thấy lưng của bà đang được nuôi dưỡng trở lại. Bà ở trong danh sách ở Louisville, “Đang chết trong nhiều năm.” Lúc đó bà ở Jeffersonville, đang điều dưỡng, đang được điều dưỡng đã nhiều năm. Vì tôi đã ngược lên ở đó, và thấy một khái tượng. Tôi quay quanh, hầu như không biết tôi đang làm gì lúc đứng ở đó; Tôi run run khi lần đầu tiên họ mang đến trường hợp đó và đặt xuống đây. Những nữ y tá cùng những việc khác đang đứng quanh, bà nằm đó, gương mặt bà hóp vào và đôi mắt trợn ngược.

⁸⁰⁻³ Marie Morgan. Nếu các bạn muốn viết cho bà, đó là 411 Đại lộ Knobloch, Jeffersonville, Indiana. Hay viết đến Bệnh viện Hạt Clark, Jeffersonville, Indiana. Để bà ấy làm chứng cho các bạn.

Tôi đã nhìn xuống đó. Đó là trường hợp đầu tiên ở đây, để thấy từ đây xuất phát ra, ở đó một khái tượng đã đến. Tôi thấy người đàn bà đó đang được điều dưỡng trở lại, bước đi dạo quanh, tốt và khỏe mạnh; Tôi nói, “**VÌ ĐÓ LÀ LỜI CHÚA PHÁN VẬY** -- Bà sẽ sống mà không chết.”

Chồng bà, một người có địa vị rất cao trong thế gian này, đã nhìn tôi như thế. Tôi nói, “Thưa ông, đừng sợ. Vợ ông sẽ sống.”

“Anh được sanh ra trên chỗ giao nhau vào lúc đó. Tôi nói, “Đó là lý do tôi biết điều đó.”

Ồ, lạ quá, tôi nói, “Thưa bà, đầu tiên tôi không tin chút nào về điều đó. Tôi không có tôn giáo, và tôi không muốn nghe về điều đó nữa.” Tôi bỏ đi. Vì thế tôi đã cắt ngang bà ta khá nhanh. Cho nên tôi đi tiếp.

⁷⁸⁻⁴ Cho nên bất cứ lần nào tôi ở gần một trong những người đó, đó là cách nó xảy ra. Tôi nghĩ, “Tại sao ma quỷ chúng làm thế?”

Lúc ấy những Thầy Giảng nói, “Đó là ma quỷ. Đó là ma quỷ.” Họ làm cho tôi tin điều đó.

Thế rồi đêm ấy ở trên đó khi tôi -- khi Ngài liên hệ đến điều đó, tôi đã hỏi Ngài; Tôi nói, “Thế đấy, tại sao là tất cả những bà đồng cốt và những việc giống như thế, những người đã bị ma quỷ chiếm hữu, họ luôn luôn nói với tôi về điều đó, và giới Giáo sĩ, anh em của tôi, lại nói rằng đó là tà linh?”

Bây giờ, hãy nghe điều Ngài Phán, đây là Đấng ở trong bức tranh đang treo trên đó. Ngài Phán, “Như nó đã có lúc đó, bây giờ nó cũng vậy.” Ngài bắt đầu chỉ dẫn tôi, khi chức vụ của Đức Chúa Jêsus Christ bắt đầu, những Mục sư Truyền đạo nói Ngài là ‘Bê-ên-xê-bun, chúa quỷ’; Nhưng ma quỷ nói Ngài là “**Con Đức Chúa Trời, Đấng Thánh Khiết của Y-so-ra-ên**”. ‘Ma quỷ’... Hãy xem Phao-lô và Ba-na-ba khi họ đi lên đó để giảng dạy. Những vị ‘Mục sư Truyền đạo’ [thời đó] nói, “Những người này muốn lật đổ cả thế giới. Họ là ma quỷ; Họ - họ là ‘ma quỷ’.” Và người thầy bói già nhỏ bé ở ngoài đường phố đã nhận biết rằng Phao-lô và Ba-na-ba là những người của Đức Chúa Trời, khi nói, “**Họ là những người của Đức Chúa Trời đã nói cho chúng ta Đường lối của Sự Sống.**” Đúng thế không? Những con người thuộc Thánh linh và những người thầy bói, những người đã bị ma quỷ chiếm hữu...

⁷⁹⁻² Nhưng chúng ta làm cho hệ thống thần học lên men quá, đến nỗi chúng ta không biết gì về Thần linh. Tôi hi vọng anh em yêu mến tôi sau điều này. Nhưng đó là những gì nó xảy ra. Tôi cũng muốn nói Ngũ Tuần. Đúng thế. Chỉ la lớn và nhảy múa chung quanh chẳng có ý nghĩa gì về Thánh linh. Đó là sự tiếp xúc cá nhân, mặt đối mặt, đó là những gì anh em cần. Đó là loại Hội thánh Đức Chúa Trời đang tập trung để phát triển (đúng thế!) khi họ đến với nhau trong sự hiệp nhất và quyền năng, trong Thánh Linh.

Ngài đã nhắc đến điều đó. Ngài đã Phán bảo tôi rằng giới Mục sư Truyền đạo đã nhầm lẫn điều đó, và quả quyết với tôi giới Mục sư Truyền đạo đã hiểu lầm điều đó. Khi Ngài nói cho tôi biết tất cả về điều này và như thế nào mà Chúa Jêsus...

⁷⁹⁻⁵ Tôi nói, “Ồ, thế còn những điều này xảy đến với tôi thì thế nào?”

Ông ấy nói, “Nhưng anh đã nhận lãnh Đức Thánh Linh từ khi anh tin chưa?”

Tôi nói, “Ồ, thưa người anh em, anh muốn nói gì?” Tôi nói, “Tôi - tôi chưa có những gì mà tất cả các anh đều có, tôi biết điều đó. Bởi vì các anh có điều gì đó dường như đầy quyền năng và rất...”

“Anh đã bao giờ nói tiếng lạ chưa?”

“Chưa, thưa ông.”

“Tôi sẽ nói ngay; Anh chưa có Đức Thánh Linh.”

“Thế thì, nếu tôi... Nếu đó là điều để có Đức Thánh Linh, thì tôi chưa có.”

Vì thế ông nói, “Thế đấy, nếu anh chưa nói tiếng lạ, anh chưa có Đức Thánh Linh.”

⁶⁸⁻² Cuộc đối thoại cứ tiếp diễn như thế, tôi nói, “Thôi được, tôi có thể nhận được Nó ở đâu?”

“Hãy đi vào phòng đó và bắt đầu tìm kiếm Đức Thánh Linh.”

Tôi vẫn cứ nhìn ông ta, anh em biết đấy. Ông ấy không biết tôi đang làm gì, nhưng ông ta... Tôi đã biết ông ta đã có một cảm giác lạ ngán ngùi, bởi vì -- đôi mắt ông ta bắt đầu trở nên mờ dần một chút khi nhìn tôi. Và ông ta... Nhưng ông là một Cơ-độc nhân chân thật. Ông ấy tuyệt đối cho thấy là một Cơ-độc nhân 100% phần trăm. Điều đó đúng. Thế đấy, tôi nghĩ, “Tạ ơn Đức Chúa Trời, đây rồi. Con - con phải hiểu được để đi đến Bàn thờ ở nơi nào đó.”

⁶⁸⁻⁴ Tôi đi ra, nhìn hết thầy chung quanh, tôi nghĩ, “Tôi sẽ tìm người khác.” Khi tôi thấy ông ấy và bắt đầu nói chuyện với ông, tôi nói, “Chào ông.”

Ông ấy nói, “Hãy nói với tôi Anh thuộc Giáo hội nào? Người ta nói với tôi Anh là người Báp-tít.”

“Đúng.”

“Anh chưa có Đức Thánh Linh phải không?”

“Ồ, tôi không biết.”

“Anh có bao giờ nói tiếng lạ không?”

“Không, thưa ông.”

“Anh chưa có Đức Thánh Linh.”

“Tôi biết tôi chưa có điều hết thầy các ông có. Tôi biết điều đó.” Tôi nói, “Nhưng, thưa anh em của tôi, tôi thật ra đang muốn Điều đó.”

“Thôi được, có một hồ nước đã sẵn sàng.”

Tôi đáp, “Tôi đã chịu phép báp-têm.” Nhưng tôi nói, “Tôi - tôi chưa có điều mà tất cả các anh có. Anh có điều gì đó mà tôi thật muốn.”

Ông ấy đáp, “Ồ, tốt.”

Tôi đã cố gắng hiểu được ông ấy. Anh em hiểu không? Và nếu tôi... Vì cuối cùng tôi đã có linh của ông ấy (Lúc ấy, đó là một người khác.), nếu

tôi từng nói chuyện với một người đạo đức giả đáng khinh, thì có một người của họ. Ông ta đang sống... Vợ ông ấy là phụ nữ đầu đen; Ông ta sống với một phụ nữ tóc vàng và đã có 2 đứa con với bà ta: Uống rượu, chửi rủa, chạy tới quán rượu, cùng mọi thứ khác, tuy nhiên ở trong đó và nói tiếng lạ và nói tiên tri.

Khi ấy, tôi nói, “Lạy Chúa, hãy tha thứ cho con.” Tôi trở về nhà. Đúng thế. Tôi nói, “Con sẽ thực sự hiểu... Con không thể hiểu điều đó. Dường như Đức Thánh Linh ban ơn đang giáng xuống trên con người đạo đức giả đó phải không?” Tôi nói, “Không thể như thế được. Chỉ thế thôi.”

⁶⁹⁻³ Trong suốt thời gian dài lúc đó, tôi nghiên cứu và kêu khóc, suy nghĩ nếu tôi có thể đi ra với họ có lẽ tôi có thể tìm thấy lý do gì làm mỗi quan tâm chính. Ngay tại đây là một Cơ-độc nhân chân chính; Và một người khác, một người đạo đức giả. Lúc đó tôi nghĩ, “Thì đã sao nào? Ôi chao!” Tôi nói, “Đức Chúa Trời ôi, có - có lẽ tôi có điều gì đó sai trật.” Rồi tôi nói, là một người theo trào lưu chính thống, “Điều đó sẽ phải thế trong Kinh thánh. Nó phải thế.”

⁶⁹⁻⁴ Đối với tôi, mọi hoạt động phải ra từ Kinh thánh này hoặc là nó không đúng. Phải đến từ Nơi Đây. Nó đã được chứng minh trong Kinh thánh, không chỉ ở một nơi, nhưng nó phải đến mọi đường lối qua Kinh thánh. Tôi phải tin điều đó. Phải ăn khớp và ràng buộc nhau với mọi Lời Kinh thánh hoặc là tôi không tin nó. Vậy thì, vì Phao-lô nói, **“Nếu có một Thiên sứ từ trên trời đến, giảng dạy một Tin lành nào khác ngoài Tin Lành mà tôi đã rao truyền, hãy để người đó bị nghiền rủa.”** Vì thế tôi tin Kinh thánh.

Tôi nói, “Tôi có thể chưa bao giờ thấy điều gì giống như trong Kinh thánh.”

⁶⁹⁻⁶ 2 năm sau, sau khi tôi mất vợ cùng mọi thứ, tôi đi lên ở đó tại nhà máy của nhà Green, một nơi cũ nhỏ bé của tôi ở trên đó, và cầu nguyện. Trở lại sống trong hang động của tôi ở đó trong 2 hay 3 ngày: Đúng là 2 ngày. Tôi bước ra ngoài để hít thở một chút không khí bên ngoài. Khi bước ra, Kinh thánh của tôi đang đặt trên cuối một khúc gỗ ở đó vừa lúc anh em bước vào. Một cây già bị thổi ngã xuống, nó có cái chạc cây ở trên. Và tôi... Nó có một cái chạc cây nằm ở trên giống như thế này, và cây đang nằm đó. Tôi ngồi ngay chỗ chạc cây khúc gỗ đó, và đặt nằm ở đó ban đêm, ngược nhìn lên trời như thế, tay đặt phía trên như thế này, đôi khi ngủ nằm ngay trên khúc cây như thế cầu nguyện. Ở trên đó nhiều ngày, thực sự không ăn uống, chỉ ở đó cầu nguyện. Tôi bước ra để lấy chút không khí trong lành bên ngoài hang động; Trời mát mẻ, không khí ở trong đó âm thấp.

⁶⁹⁻⁷ Như thế tôi bước ra và đặt Kinh thánh của tôi ở đó nơi mà tôi đã có Điều đó ngày hôm trước, và nó bị lật trở lại Hê-bơ-ơ chương 6. Tôi bắt

“Thôi được, ông đã nghe về các nhà thông thái đi tìm Chúa Jêsus chứ?”

“Có.”

“Thế thì những nhà thông thái là gì?”

“Ồ,” tôi đáp, “Đó là những con người khôn ngoan, tôi chỉ biết thế.”

“Bà nói, “Người khôn ngoan là gì? Tôi cũng giống người đó, một nhà chiêm tinh, người ta gọi họ là những người cứ nhìn chăm chăm vào ngôi sao.” Bà nói, “Ông biết không, trước khi Đức Chúa Trời làm bất cứ công việc gì trong thế gian, Ngài luôn luôn tuyên bố điều đó trên trời, và rồi dưới đất.”

Tôi nói, “Tôi không biết.”

⁷⁷⁻³ Bà nói, “Ồ...” Bà nhắc đến 2 hay 3 ngôi sao, giống như Sao Hỏa, Sao Mộc và Sao Kim. Không phải chúng, nhưng bà nói, “Chúng đi theo lối đi của chúng rồi gặp nhau và tạo nên... Có 3 nhà thông thái đã đi gặp Chúa Jêsus, và một người thuộc dòng dõi Cham, một người dòng dõi Sem, và một người con cháu Gia-phết. Khi họ gặp nhau ở Bết-lê-hem, 3 ngôi sao mà từ... Mọi người trên thế gian coi điều đó được cho là có ý nghĩa với các ngôi sao. Hãy hỏi người lính thủy kia ở đó khi mặt trăng lặn và hành tinh trên trời đi khỏi, thủy triều không đi với nó mà trở vào.”

Tôi đáp, “Tôi không phải yêu cầu thông tin về nó. Tôi biết điều đó.”

Bà ta nói, “Thế đây, sự sanh ra của ông có điều gì đó có ý nghĩa với các ngôi sao trên đó.”

Tôi nói, “Ồ, tôi không biết.”

⁷⁸⁻² Bà ta nói, “Lúc đó, 3 nhà thông thái này đã đến. Khi 3 ngôi sao họ, khi họ... Họ đến từ những hướng khác nhau và gặp nhau ở Bết-lê-hem. Khi họ nói họ đã tìm ra và hội ý nhau, và mỗi người thuộc dòng dõi Cham, Sem, Gia-phết, 3 con trai của Nô-ê.” Bà nói, “Họ đến và thờ phượng Đức Chúa Jêsus Christ. Khi họ khởi hành, họ đã mang theo những món quà đến cho Ngài.”

Bà nói, “Đức Chúa Jêsus Christ nói trong chức vụ của Ngài khi Phúc âm này được giảng dạy khắp thế gian (những người Cham, Sem, và Gia-phết), thì Ngài sẽ trở lại. Bây giờ, những hành tinh kia, những hành tinh trên trời, khi chúng di chuyển chung quanh... Chúng phân cách ra. Chúng không bao giờ ở trên đất từ khi được biết đến. Rất nhiều năm, chúng đi qua hết chu kỳ của mình như thế.”

Nếu tình cờ có một nhà thiên văn học ở đây, ông ta có thể biết bà đang nói về những gì; Tôi không biết. Vì thế khi bà ta nói chuyện... “Chúng đi qua như thế. Trong lễ kỷ niệm về món quà vĩ đại nhất đã từng được Đức Chúa Trời ban Con Ngài cho loài người. Khi chính những hành tinh này đi vòng trở lại, Ngài đã ban món quà khác xuống cho thế gian.” Và bà nói,

“Có việc gì, thưa bà?” Tôi nói và quay lại.

“Ông có biết ông được sanh ra dưới một dấu hiệu nào đó không?”

Tôi nghĩ, “Lại một trong những bà kỳ lạ nữa.” Vì vậy tôi chỉ nhìn chùng. Rồi tôi không nói một lời, chỉ giữ...

Bà ta nói, “Tôi có thể nói chuyện với anh một lát không?” Và tôi thực sự giữ... Bà ta nói, “Đừng làm thế.”

Tôi vẫn nhìn về phía trước. Tôi nghĩ, “Thật không lịch sự.”

Bà ta nói, “Tôi muốn nói với ông chỉ một chút thôi.”

⁷⁷⁻¹ Tôi vẫn chỉ nhìn về phía trước, tôi không muốn để ý đến bà ta. Lập tức tôi nghĩ, “Mình tin mình sẽ thấy bà ấy nói giống những người khác không.” Tôi quay lại và nghĩ, “Ồi chào!” Điều đó khiến tôi hơi run; Tôi biết, bởi vì tôi không thích nghĩ đến nó. Tôi quay lại.

Bà nói, “Có lẽ tốt hơn chính tôi nên giải thích. Tôi là nhà chiêm tinh học.”

Tôi nói, “Tôi nghĩ bà cũng gần giống như vậy.”

Bà đáp, “Tôi đang trên đường đi đến Chicago để thăm em trai tôi là một Mục sư Báp-tít.”

“Vâng.”

“Có ai đã từng nói với ông rằng ông được sanh ra dưới một dấu hiệu không?”

Tôi nói, “Không, thưa bà.” Lúc đó, tôi nói dối bà ta ở đó (Đúng không?), và tôi nói -- chỉ muốn biết bà ta sẽ nói gì. Bà nói... Tôi nói, “Không, thưa bà.”

Bà đáp, “Quý vị Mục sư Truyền đạo chưa bao giờ nói với ông à?”

Tôi đáp, “Tôi chẳng có liên quan gì với những Mục sư Truyền đạo.”

“Ừ”

Tôi nói... Bà ta nói với tôi... Tôi đáp, “Ồ...”

“Nếu tôi nói hoàn toàn chính xác ông được sanh ra ở đâu ông sẽ tin tôi chứ?”

“Tôi không tin.”

“Ông được sanh ra ngày 6 tháng 4, 1909 vào lúc 5 giờ sáng.”

“Đúng thế.” Tôi đáp, “Làm sao bà biết?” Tôi nói, “Hãy nói người thù này anh ta được sanh ra khi nào.”

“Tôi không thể.”

Tôi nói, “Tại sao? Làm sao bà biết?”

⁷⁷⁻² “Nhìn xem, thưa ông.” Bà nói, khi bà bắt đầu nói về thiên văn học này ngay tức khắc, và nói, “Quá nhiều năm... Ông nên nhớ khi Sao Mai xuất hiện, đã dẫn đường cho các nhà thông thái đến với Đức Chúa Jêsus Christ không?”

Tôi hồ hồ né tránh điều đó, bạn biết đấy; Tôi nói, “Tôi không biết gì về tôn giáo.”

đầu đọc ở đó, **“Chúng ta hãy quăng hết... mà tấn tới sự trọn lành, chớ nên lập lại nền nữa, tức là: Từ bỏ các việc chết, tin Đức Chúa Trời,”** và vân vân. **“Vi chùng những kẻ đã được soi sáng một lần, đã ném sự ban cho từ trên trời, dự phần về Đức Thánh Linh.”** Và vân vân. Nhưng đã nói, **“Nhưng đất nào chỉ sanh ra cỏ rạ, gai góc, hầu bị bỏ, cuối cùng của nó... Vả, một đám mưa đến trên đất đượm nhuần cây cỏ và chuẩn bị nó cho điều đó mà - mà hầu bị bỏ, với cỏ rạ, gai góc, cuối cùng phải bị đốt.”**

Điều gì đó đến, “Huýt”

Tôi nghĩ, “Nó đây rồi. Tôi sẽ nghe ngay bây giờ bất cứ điều gì... Ngài đã đánh thức tôi ở đây; Ngài đang tập trung để ban cho tôi một khái tượng ngay lúc này.” Và tôi chờ đợi trên khúc gỗ ở đó, và chờ đợi. Tôi thức dậy và bước lui bước tới, đi lên đi xuống, chẳng có điều gì xảy ra, bước vào lại hang động, không điều gì xảy ra cả. Tôi đứng đó, và nghĩ, “Ồ, đây là điều gì?”

⁷⁰⁻³ Tôi đã bước qua để trở lại với Kinh thánh của tôi, và ồ, Nó thực sự đến trên tôi lần nữa. Tôi cảm Kinh thánh lên, và nghĩ, “Ngài muốn con đọc điều gì trong đó?” Tôi cứ đọc tiếp cho đến, “Từ bỏ các việc chết, tin Đức Chúa Trời,” vân vân, và tôi đọc xuống chỗ nói, “Một đám mưa xuống trên đất đượm nhuần mà sanh cây cỏ và chuẩn bị nó cho những gì nó đã được định cho ở đây, nhưng cỏ rạ, gai góc hầu bị bỏ, cuối cùng phải bị đốt...” Và, ồ, Điều đó thực sự đánh động tôi.

Tôi nghĩ, “Lạy Chúa, Ngài đang ban cho con một khái tượng về những gì...” Tôi đã lên đó để cầu hỏi Ngài về điều gì khác.

Thế rồi lập tức, phía trước tôi, tôi thấy thế giới nghiêng ngã, và tất cả được ghi lại. Ở đây một người mặc đồ trắng, đầu ngẩng cao đang gieo những hạt giống như thế này. Khi người đó đi... Ngay khi người đi qua khỏi đồi, ở đây một người đến sau người đó, mặc đồ đen, đầu cúi xuống, đang gieo hạt giống. Khi những hạt giống tốt mọc lên, đó là lúa mì; Còn khi những hạt giống xấu mọc lên, nó là cỏ dại.

⁷⁰⁻⁶ Rồi trời đến kỳ đại hạn trên đất, và lúa mì ngẩng đầu lên buồn nản, thực sự gần như chết đi được, đang cần nước. Tôi thấy hết thảy chúng giơ tay lên, cầu xin Đức Chúa Trời ban nước xuống. Rồi tôi thấy những cây cỏ dại, đầu gục xuống, cúi xuống tìm nước. Ngay lúc đó một đám mây lớn kéo đến và mưa tuôn đổ xuống ngay. Khi đó, cây lúa mì bé nhỏ cúi khom mình xuống, “Rít-ít,” rồi vụt đứng thẳng lên. Cây cỏ dại nhỏ bé đứng bên cạnh, “Rít-ít,” đứng thẳng lên.

Tôi nghĩ, “Ồ, đó là gì?”

Rồi điều đó đến với tôi. Chính là đây. Cùng một cơn mưa làm cho lúa mì lớn lên, cũng làm cho cỏ dại phát triển. Cùng một Đức Thánh Linh

giáng trên đám người này, và có thể ban ơn cho kẻ đạo đức giả thật y hệt như Nó ban ơn cho người khác. Chúa Jêsus Phán, “Nhìn trái biết cây.” Dù một người la lớn hay vui mừng, nhưng “Bởi kết quả của người đó các người sẽ biết họ.”

Tôi nói, “Người đó rồi. Con đã có điều đó, Chúa ôi.” Tôi nói, “Thế thì đó thật sự là Lễ Thật.” Con người này... Anh em có những ân tứ mà không có sự hiểu biết Đức Chúa Trời.

⁷¹⁻¹ Như vậy, tôi -- rồi tôi bắt đầu rất khủng hoảng về việc nói tiếng lạ. Anh em hiểu không? Nhưng rồi ngày nọ, Đức Chúa Trời minh chứng điều đó với tôi như thế nào... Tôi đang làm phép báp-têm ở dưới sông, những người trở lại đạo đầu tiên của tôi, ở Sông Ohio, và tôi đang làm phép báp-têm cho 17 người, khi tôi bắt đầu làm phép báp-têm, lúc đó tôi nói, “Cha ôi, như con làm phép báp-têm bằng nước, Cha sẽ làm phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh cho họ.” Tôi bắt đầu để người đó xuống nước.

⁷¹⁻² Ngay lúc đó một cơn gió lốc từ trên trời đến, Ánh Sáng đó đến đây, chiếu xuống. Hàng trăm và hàng trăm người trên bờ sông, lúc đó đúng 2 giờ chiều, tháng Bảy. Nó ở phía trên ngay chỗ tôi.

⁷¹⁻³ Một Tiếng nói từ đó phát ra, **“Như Giảng Báp-tít đã được sai đến như người dọn đường cho lần đến đầu tiên của Đấng Christ, người đã có Sứ điệp sẽ đưa ra để nói trước về sự Đấng Christ sẽ đến lần thứ 2.”** Điều đó đã làm tôi hoảng sợ đến chết.

⁷¹⁻⁴ Khi tôi trở lại, tất cả mọi người ở đó, những người thợ đúc cùng hết thảy những người đó, người bào chế thuốc, cùng những người trên bờ sông. Tôi đã làm phép báp-têm khoảng 200 hay 300 người chiều hôm đó. Lúc họ dẫn tôi ra, kéo tôi lên khỏi nước, những Chấp sự cùng những người khác đến gần và hỏi tôi, “Ánh Sáng đó có ý nghĩa gì?”

Một nhóm đông người da màu từ Giáo hội Báp-tít Thời đại Ga-la-át và Giáo hội Sao Độc Nhất xuống đó, và nhiều người khác đã xuống đó, họ bắt đầu la lớn khi chứng kiến điều đã xảy ra đó; Nhiều người đã ngất xỉu.

⁷¹⁻⁷ Tôi đã cố gắng kéo một cô gái ra khỏi thuyền ở đó, cô đang ngồi đó trong bộ đồ tắm, một giáo viên Trường Chúa nhật của một Giáo hội, tôi nó, “Tại sao cô không đi ra, Magie?”

Cô đáp, “Billy, tôi không phải ra ngoài.”

Tôi đáp, “Điều đó đúng, cô không phải ra, nhưng tôi phải có đủ sự kinh kiếng dành cho Phúc âm để đi ra chỗ tôi đang làm phép báp-têm.”

Cô ấy đáp, “Tôi không phải đi ra.”

Khi đó -- cô ta ngồi đó cười khúc khích và cười nhạo việc tôi làm phép báp-têm, bởi vì cô ta không tin vào việc làm phép báp-têm, vì thế nên khi Thiên sứ của Chúa giáng xuống cô ta lao vào trong thuyền. Ngày nay cô ấy ở trong nhà thương điên. Do đó anh em thực sự không thể đùa giỡn

“Ồ, thưa Ngài đó là lý do tôi ở đây tối nay. Giáo sĩ của tôi đã nói rằng những điều sắp đến đối với tôi là sai.”

Ngài Phán, **“Người được sanh ra trong thế gian này vì mục đích đó.”** (Đây, “Ân tứ và sự kêu gọi không có sự ân hận.”) Ngài Phán, “Người được sanh ra trong thế gian này nhằm mục đích đó.”

Tôi nói, “Ồ, thưa Ngài, điều đó Giáo sĩ của tôi đã bảo tôi rằng -- đó -- đó là tà linh. Họ... Đó là lý do tại sao tôi đang cầu nguyện ở đây.”

Và đây là những gì Ngài đã nêu ra cho tôi. Ngài nhắc lại tôi sự Đức Chúa Jêsus đến trong lần đầu tiên của Ngài. Và tôi nói...

⁷⁵⁻⁶ Điều lạ là, thưa các bạn... Ô, tôi sẽ ngừng lại ngay ở đây một chút, đi trở lại. Điều đã khiến tôi hoảng sợ hơn bao giờ hết, mỗi lần tôi gặp một thầy bói, họ sẽ nhận ra điều gì đó đã xảy ra. Và điều đó chắc sẽ thực... Nó thực sự sự gần như đã giết chết tôi.

Chẳng hạn, ngày nọ cháu trai của tôi và tôi đang đi qua khu vực hội hè, chúng tôi chỉ là người đi dạo. Vì vậy có một thầy bói già tầm thường đang ngồi bên ngoài một trong những lều kia ở đó, một bà còn trẻ, một bà còn trẻ trông rất dễ nhìn, bà đang ngồi ở đó. Chúng tôi đi ngang qua. Bà nói, “Anh mặc áo len có sọc...” Đó là tôi...

Tôi nói, “Gì thế, thưa bà?” Tôi nghĩ bà ta có lẽ muốn tôi đi lấy cho bà một lon cô-ca cô-la, hay cái gì đó giống thế. Bà ta là một phụ nữ trẻ, có lẽ 20 mấy tuổi, hay đại loại như thế, đang ngồi ở đó. Tôi đã bước đến gần, “Tôi nói, “Thưa bà cần gì?”

Bà ấy đáp, “Này, anh có biết có một -- Ánh Sáng đi theo anh không? Anh được sanh ra dưới dấu hiệu nào đó.”

Tôi nói, “Bà muốn nói gì?”

Bà nói, “Lạ quá, anh được sanh ra dưới dấu hiệu nào đó. Có một Ánh Sáng theo sau anh. Anh được sanh ra để dành cho sự kêu gọi thiêng liêng.”

Tôi nói, “Hãy đi ra khỏi đây, bà ơi.”

Tôi bắt đầu rời bước, bởi vì mẹ tôi luôn luôn nói với tôi những điều họ nói là thuộc về ma quỷ. Bà ta đứng. Vì vậy tôi... Điều đó đã làm tôi hoảng sợ.

⁷⁶⁻² Ngày nọ trong lúc tôi là một người quản lý khu vực sản bản, tôi định đi lên xe buýt. Và tôi đã lên xe buýt. Luôn luôn dường như là phải vâng phục những thần linh. Tôi đang đứng đó, và người thủy thủ này đang đứng đằng sau tôi. Tôi định lên tàu, và định đi đến Khoa Lâm nghiệp Henryville, ở trên xe buýt. Tôi cứ cảm thấy điều gì đó khác lạ. Tôi nhìn chung quanh đó, có một người đàn bà tầm thường to lớn hết sức đang ngồi ở đó, mặc đồ đẹp đẽ. Bà ta nói, “Chào ông.”

“Chào bà.” Tôi đáp.

Tôi nghĩ đó chỉ là một người đàn bà đang nói chuyện, anh em biết đấy, vì thế tôi chỉ giữ... Bà ta nói, “Tôi muốn nói chuyện với ông một lát.”

nói giống như giọng nói đã Phán cùng tôi khi tôi 2 tuổi, mọi cách chắc chắn như vậy. Tôi biết đó là Ngài. Tôi nghĩ, “Bây giờ...”

Hãy nghe điều đó. Bây giờ, hãy nghe cuộc đối thoại. Tôi sẽ nêu ra điều tốt nhất mà tôi có thể, có chủ ý, từng lời một, bởi vì tôi hầu như khó có thể nhớ. Và Ngài...

Tôi đã nói nhìn Ngài giống như thế. Ngài Phán, “Đừng sợ,” rồi như im lặng, “**Ta được sai đến từ sự hiện diện của Đức Chúa Trời Toàn Năng để bảo cho người biết rằng người được sanh ra cách đặc biệt...**” Như anh em biết những gì về sự sanh ra của tôi đã diễn ra ở đó. Cũng Ánh Sáng đó đã ở trên tôi khi lần đầu tiên tôi được sanh ra. Vì thế Ngài Phán, “**Đời sống bị hiểu lầm và sự sanh ra kỳ lạ của con đã cho biết rằng con sống để đi khắp thế gian và cầu nguyện cho người đau. Và đừng để ý đến những gì người ta có...**” Ngài đã chỉ định rõ (Đức Chúa Trời, Đấng Phán Xét tôi biết) điều đó, Ngài đã chỉ rõ về bệnh ung thư. Ngài Phán, “**Không điều gì... Nếu người có được nhiều người tin người, và thành thật khi cầu nguyện, thì không điều gì đứng vững trước lời cầu nguyện của người, ngay cả bệnh ung thư (đúng không?), nếu người có được những người tin người.**”

⁷⁵⁻¹ Tôi thấy Ngài không phải là - là kẻ thù của tôi; Ngài là bạn tôi. Tôi không biết anh em - tôi sắp chết hay không hoặc là những gì đã xảy ra khi Ngài đến gần khiến tôi giống như thế. Tôi nói, “Ồ, Thưa Ngài,” Tôi nói, “Tôi là...” Những gì tôi biết biết về sự chữa lành và những việc giống như thế, đó có phải là những ân tứ không? Tôi nói, “Ồ, thưa Ngài, tôi là một -- tôi là một người nghèo.” Tôi nói, “Tôi ở giữa dân sự tôi. Tôi sống với những người của tôi là những người nghèo. Tôi ít học.” Tôi nói, “Và tôi sẽ không thể được; Họ có thể không -- họ có thể không hiểu tôi.” Tôi nói, “Họ - họ sẽ không -- họ sẽ không muốn nghe tôi.”

Thế rồi Ngài Phán, “**Như Tiên tri Môi-se đã được ban cho 2 ân tứ, những dấu kỳ (đúng hơn) để chứng minh chức vụ của mình, vì vậy người cũng sẽ được ban cho 2 ân tứ để mình chứng cho chức vụ của người.**” Ngài Phán, “**Một trong những ân tứ sẽ là người sẽ đặt tay trên một người mà người đang cầu nguyện cho, bằng tay trái của người và ở bên phải họ,**” và Phán, “**Rồi chỉ đứng yên lặng, và điều đó sẽ - sẽ có -- có một hiệu quả vật lý sẽ xảy ra trên thân thể của người.**” Và Phán, “**Rồi người cầu nguyện. Nếu điều đó lìa khỏi, căn bệnh sẽ biến mất khỏi dân sự. Nếu nó không lìa khỏi, chỉ kêu cầu sự ban ơn và bỏ đi.**”

⁷⁵⁻² “Ồ,” tôi nói, “Thưa Ngài, tôi e rằng họ sẽ không nhận tôi.”

Ngài Phán, “**Và điều kế tiếp sẽ xảy ra, nếu họ không nghe, thế thì họ sẽ nghe điều này. Vậy thì sẽ ứng nghiệm người sẽ biết chính sự bí mật của lòng họ.**” Ngài phán, “**Họ sẽ nghe điều này.**”

với Đức Chúa Trời. Anh em hiểu không? Lúc ấy, vào thời điểm sau... Một cô gái xinh đẹp, đi đến chỗ nghiện rượu, đã đụng nhằm chai bia, cắt hết cả khuôn mặt cô ta. Một con người trông thật kinh khủng. Đã xảy ra ở đó điều ấy.

⁷¹⁻⁹ Rồi từ đầu đến suốt cuộc đời tôi đã thấy điều đó, thấy điều đó đang vận hành, thấy những khả tượng đó, những khả tượng này đã xảy ra như thế nào. Rồi thì sau đó ít lâu, nó cứ làm phiền tôi rất nhiều, và mọi người bảo tôi rằng điều đó sai. Tôi không đến chỗ tôi thường hay lui tới quen thuộc ở trên đó nơi tôi luôn luôn đến để cầu nguyện. Và tôi có thể... Cho dù tôi cứ giữ sự cầu nguyện cho điều đó nhiều bao nhiêu đi nữa, nó không đến với tôi, nó vẫn không đến dù thế nào đi nữa. Vì thế tôi thực sự... Tôi đã... Tôi là người quản lý khu vực cấm săn bắn ở Tiểu bang Indiana. Tôi đi vào; Một người đàn ông đang ngồi ở đây, một anh em với người chơi đàn pi-a-nô của tôi tại Đền Tạm (Nhà thờ). Anh ấy nói, “Billy này, anh lái xe lên Madison với tôi chiều nay nhé?”

Tôi nói, “Tôi không thể làm điều đó, tôi đã nhận đi lên để quản lý rừng.”

Tôi hẳn... Ngay khi đến chung quanh nhà và cởi cái đai mang súng cùng mọi thứ ra, và xắn tay áo lên. Chúng tôi sống trong một căn nhà 2 phòng nhỏ, tôi định rửa ráy rồi chuẩn bị cho bữa ăn của mình. Tôi đã rửa sạch, chỉ bước quanh một bên nhà, dưới một cây gỗ thích to. Ngay lập tức Điều gì đó đến, “Huýt” và tôi hầu như thực sự mê đi. Tôi nhìn và biết chính là Điều đó. Điều đó lại đến.

Tôi ngồi xuống trên bậc cấp, người đó nhảy ra khỏi xe hơi của mình chạy tới tôi nói, “Billy, anh bị ngất xỉu à?”

Tôi đáp, “Không, thưa ông.”

“Anh làm sao vậy, Billy?”

Tôi nói, “Tôi không biết. Cứ tiếp tục đi. người anh em, điều đó ổn thôi. Cảm ơn anh.” Vợ tôi bước ra và mang bình nước, “Anh à, có việc gì vậy?”

Tôi đáp, “Không có gì, em ạ.”

Vì thế nàng nói, “Đi nào, bữa ăn tối đã sẵn sàng rồi,” và vòng tay ôm tôi, cổ mang tôi vào.

⁷²⁻⁴ Tôi nói, “Em à, anh - anh muốn nói với em một điều.” tôi nói, “Em có thể gọi điện thoại cho họ và nói với họ anh sẽ không có mặt ở đó chiều nay.” Tôi nói, “Meda, em à, anh biết trong lòng anh yêu Đức Chúa Jêsus Christ. Anh biết rằng anh đã từ sự chết đến với Sự Sống. Nhưng anh không muốn ma qui làm bất cứ điều gì với anh.” Tôi nói, “Anh không thể tiếp tục như thế này; Anh là một tù nhân.” Tôi nói, “Trong suốt thời gian, khi những điều này cứ xảy ra, và những việc như thế này, những khả tượng này đang hiện đến, tương tự như thế, hay là bất kỳ điều gì,” Tôi nói...

“Điều đó đã xảy đến với anh.” (Tôi đã không biết đó là khả tượng. Tôi đã không gọi đó là một khả tượng.) Tôi nói, “Những trạng thái xuất thần giống như, anh không biết đó là điều gì. Và, em à, anh - anh không muốn bị lừa gạt với điều đó, họ đã nói với anh đó là ma quỷ. Còn anh yêu Đức Chúa Jêsus.”

Nàng nói, “Ồ, Billy, anh không nên nghe những gì người ta nói với anh.”

⁷²⁻⁵ Tôi nói, “Nhưng em à, hãy xem những Thầy Giảng khác, anh không muốn điều đó. Anh sẽ đi đến một nơi của mình trong rừng. Anh đã có khoảng 15 đô-la; Em sẽ chăm sóc Billy.” Billy là đứa con trai bé bỏng lúc đó, một cậu bé còn nhỏ. Tôi nói, “Em - em lấy... Chừng đó đủ để em và Billy sống trong thời gian ngắn. Hãy gọi điện nói với họ anh sẽ -- anh có thể trở về ngày mai, và có lẽ anh không bao giờ trở về. Nếu anh không trở về trong 5 ngày tới, hãy để người khác thế chỗ của anh.” Tôi nói, “Meda à, anh sẽ không bao giờ đi ra khỏi rừng đó cho đến khi Đức Chúa Trời hứa với anh Ngài sẽ cất đi điều đó khỏi anh và không bao giờ để nó xảy ra lần nữa.” Coi như sự ngu dốt mà một người có thể làm.

⁷³⁻¹ Tôi đã đi lên đó tối hôm ấy, đi trở lại căn lều nhỏ quen thuộc cũ kỹ. Ngày hôm sau, trời đã muộn; Tôi định đi lên căn lều của mình ngày hôm sau, lên xa hơn khu vực núi, hay đi lên đồi, đúng hơn là đi vào rừng ở đó. Tôi không tin F.B.I. [Cục Tình báo Trung ương Mỹ] có thể tìm thấy tôi ở trên đó. Vì thế căn lều nhỏ cũ kỹ này... Tôi đang cầu nguyện suốt chiều hôm đó và trước khi trời bắt đầu quá tối. Tôi đã cầu nguyện, đọc qua ở đó trong Kinh thánh nói, “**Tâm thần của các đấng Tiên tri suy phục các đấng Tiên tri.**” Tôi không thể nắm được ý nghĩa câu đó. Vì trời đã quá tối trong căn lều nhỏ bé quen thuộc đó nơi tôi thường đặt bẫy khi còn là một cậu bé, có một hàng bẫy ở đó, đặt ở đó trong nhiều năm. Một người thuê nào đó có lẽ đã đặt tất cả chúng trước ở đó.

⁷³⁻³ Vì thế tôi - tôi chỉ đợi ở đó. Tôi nghĩ, “Thôi được.” Chờ cho đến 1, 2, 3 giờ sáng, tôi đi lên đi xuống sàn nhà, đi lui đi tới. Tôi ngồi xuống trên một chiếc ghế đầu cũ nhỏ ở đó, không phải chiếc đầu nhỏ mà là một chiếc hộp nhỏ cũ đựng vật gì. Tôi ngồi ở đó, và nghĩ, “Đức Chúa Trời ôi, tại sao Ngài làm điều này với con?” Tôi nói, “Cha ôi, Cha biết con yêu Cha. Cha biết rằng con yêu Cha. Và con - con không muốn bị ma quỷ chiếm hữu. Con không muốn những việc đã xảy ra với con. Đức Chúa Trời ôi, làm ơn đừng để điều này xảy ra với con nữa.” Tôi nói, “Con - con yêu Ngài. Con không muốn xuống âm phủ. Sự giảng dạy, và sự cố gắng, cùng những nỗ lực của con đặt ra có ích lợi gì nếu con sai trật? Con không chỉ đưa chính mình con xuống âm phủ, mà còn làm lầm đường lạc lối hàng ngàn người khác.” Hay hàng trăm người khác trong thời đó. Tôi nói... Tôi đã có chức

vụ người Truyền đạo (Mục sư) quan trọng. Tôi nói, “Thế đấy, con không muốn điều đó xảy đến với con lần nữa.”

⁷³⁻⁵ Tôi ngồi xuống trên chiếc ghế nhỏ này. Tôi vừa ngồi xuống, hầu như trong vị trí này, thật giống như thế. Lập tức tôi thấy một Ánh Sáng lung linh trong phòng. Tôi nghĩ ai đó đã đến gần bằng đèn pin. Tôi nhìn quanh và nghĩ, “Ồ...” Điều đó đây rồi, ở ngay phía trước tôi. Những tấm ván bằng gỗ trên sàn nhà, Nó kia rồi, ngay trước mặt tôi. Có một bếp lò hình ống nhỏ đã cũ ở trong góc; Phía trên cùng đã bị bẻ ra vì điều đó. Và -- ngay ở đây có một Ánh Sáng trên nền nhà, tôi nghĩ, “Lạ quá, đó là gì?Ồ, điều đó không thể đến từ...”

Tôi nhìn quanh. Ánh Sáng đó ở ngay trên tôi, chính Ánh Sáng không thay đổi này, ở ngay trên tôi ở đó, treo ngay phía trên như thế, cuộn tròn quanh tôi như một ngọn lửa, Nó hầu như có màu ngọc lục bảo, đang hoạt động, “Huýt, Huýt, Huýt,” giống như thế, nó ở ngay phía trên như thế. Tôi nhìn vào Ánh Sáng đó và nghĩ, “Đó là gì?” Bây giờ, điều đó đã làm tôi hoảng sợ.

⁷⁴⁻¹ Tôi nghĩ ai đó đang đến [Anh Branham làm như một người đang bước. - Biên tập], chỉ bước đi, chỉ đi chân không. Tôi đã thấy chân một Người bước vào. Trong phòng trời tối hết cả ngoại trừ ở đây nơi Ánh Sáng đó đang chiếu xuống. Tôi đã thấy bàn chân của một Người đang đi vào. Khi Người vào phòng, bước lại gần lên trên, Ngài giống như một Người, trông nặng khoảng 200 cân. Ngài gấp 2 tay lại như thế này. Lúc đó, tôi đã thấy Điều đó trong Con Gió Lốc; Tôi đã nghe Điều đó nói chuyện với tôi, và thấy Điều đó trong hình thể một Ánh Sáng, nhưng lần đầu tiên tôi từng thấy Hình ảnh của Điều đó. Người đang bước đến gần tôi, thật gần.

Thế đấy, thưa các bạn, tôi nghĩ lòng tôi sẽ không đủ cho tôi. Tôi... Hình ảnh thực sự. Hãy đặt chính bạn vào nơi đó. Nó có thể khiến bạn cảm thấy cùng một cách. Bạn có thể tiên xa hơn nữa trên đường hơn tôi, có thể là Cơ-đốc nhân lâu hơn tôi, nhưng Điều đó sẽ khiến bạn cảm thấy cách ấy. Bởi vì sau hàng trăm và hàng trăm lần được thăm viếng, nó khiến tôi chờ người ra khi Ngài đến gần. Đôi khi nó khiến tôi thậm chí... Tôi hầu như hoàn toàn mê đi, thực sự quá yếu khi tôi rời khỏi bục giảng. Nhiều lần nếu tôi ở lại trong trạng thái đó quá lâu, tôi sẽ hoàn toàn không biết gì nữa. Tôi đã để điều đó lái tôi đi khắp nơi trong nhiều giờ, thậm chí tôi không biết mình ở đâu. Tôi không thể giải thích điều đó. Đọc xuống ở đây trong Kinh thánh; Nó sẽ giải thích Điều đó, nó là gì. Thánh Kinh nói vậy.

⁷⁴⁻³ Vì thế tôi đã ngồi đấy và nhìn Ngài. Tôi hầu như giơ tay lên như thế. Ngài đang nhìn ngay về phía tôi, thật đúng như dự đoán. Nhưng Ngài có giọng nói thật trầm, và Ngài Phán, “Đừng sợ; Ta được sai đến trong sự hiện diện của Đức Chúa Trời Toàn Năng.” Khi Ngài Phán Tiếng đó, đó là giọng